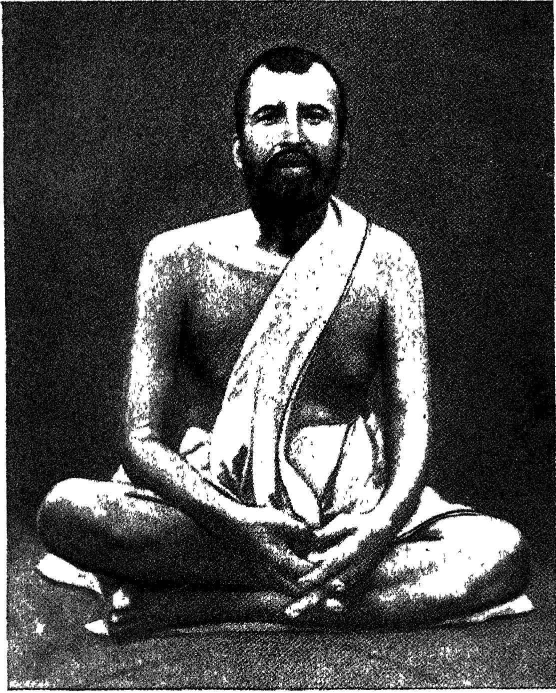


“கடவுள் உருவமற்றவரும் உருவமுள்ளவரும் ஆவார். உருவம், அருவம் இவ்விரண்டையும் கடந்தவரும் ஆவார்.”

—ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர்.

உபகதைகள்

பகவான்

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர்

திருவாய்மலர்ந்தருளியவை



ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம்

மயிலாப்பூர், சென்னை

1950

விலை அணா 12

இஃது மயிலாப்பூர், ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்தின்
தலைவரால் பிரசுரிக்கப்பட்டது

மூன்றாம் பதிப்பு

THE JUPITER PRESS LTD., MADRAS.

முன்னுரை

உப கதைகள் மக்கள் உள்ளத்திற் பதிந்து அறிவினை விளக்கி அறத்தாற்றுப் படுத்தும் ஆற்றல் வாய்ந்தன; பயத்தினைப்போக்கி வீரத்தினை ஊட்டுவன: துன்பத்தைத் துடைத்து இன்பத்தினைத் துய்ப்பன: வாழ்க்கையை விழுமியதாக்க வல்லன. உப கதைகள் இல்லாத நாடோ காலமோ கிடையாது. தொன்றுதொட்டு எல்லா நாட்டினராலும் கையாளப்பட்டுவருவனவற்றுள் இவையும் ஒன்றாகும். அறிவில் மிக்காரும் வயதிற் பெரியோருமே பெரும்பாலும் இவற்றினைச் சிறுவர்களுக்குச் சொல்வது வழக்கம்.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய உப கதைகளில் உயரிய பக்தி ஞானம் வைராக்கிய நீதிக்கதைகள் மலிந்து கிடக்கின்றன. தினசரி வாழ்வினைச் சீரியதாக்கச் சிறந்த உபதேசங்கள் இவற்றுள் அடங்கியிருக்கின்றன. சிறுவர் முதல் முதியோர்வரை யாவராலும் மிகவும் எளிதில் அறியக்கூடிய விஷயங்கள் இவ்வுபகதைகளில் காணப்படுகின்றன. இச் சிறு கதைகள் 'உபதேச மொழிகள்' என்ற நூலில் ஒரு பாகமாக உவமைக் கதைகள் என்னும் பெயர்பெற்று வந்துள்ளன. பலரின் விருப்பிற் கிணங்கி அவற்றினைத் தனியாகத் தொகுத்து, தகுந்த தலைப்பெயர்கள் ஒவ்வொரு கதைகளுக்கும் கொடுத்து, **உப கதைகள்** என்ற நாமம் இந்நூலிற்குச் சூட்டப்பெற்றுள்ளது.

நமது வாழ்நாளோ சிறிது. ஆகவே அந்நாட்களை வீணாக்காது நல்லாற்றுப் படுத்தி நலமுறச் செய்வதற்கு இவ்வுபகதைகள் மிகவும் பயன்படக்கூடியன. வாய்க்கால் வழியாக ஓடும நீரினைத் தடுத்து அடைக்க உதவும் கல் போன்று இக்கதைகளும் பிறவியினைப் பயனற்ற வழிகளில் செல்லவிடாது தடுத்துச் சீரிய நெறிக்குக் கொண்டு செல்லும் ஆற்றல் வாய்ந்தன என்பது சொல்லாமல் போதரும்.

'வீழ்நாள் படாஅமை நன்றாற்றின் அஃதொருவன்
வாழ்நாள் வழியடைக்கும் கல்.

1942 **பதிப்பாளர்**

பொருளடக்கம்

		பக்கம்
I.	ஆசாபாசங்களால் விளையும் அபாயம்	1
II.	காமமே சகல பந்தங்களுக்கும் காரணம்	
III.	ஞானத்தின் உயர்வு மாண்மைப் பொறுத்தது	14
IV.	அறிவிலிகளின் அபாய வேதாந்தம்	19
V.	மதப்பித்து	23
VI.	நம்பிக்கையின் பலன் ...	29
VII.	சன்னியாசமும் வைராச்யமும்	49
VIII.	மாயையின் இயல்பு	62
IX.	கடவுளைக் காணல் ...	67

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் கூறியருளிய உப கதைகள்

ஆசாபாசங்களால் விளையும் அபாயம்

1. கேட்டதெல்லாம் தரும் கல்பதரு

தேசாந்தரமாய்த் திரிந்து கொண்டு சென்ற ஒருவன் ஒரு நாள் ஒரு பெரிய மைதானத்தை அடைந்தான். அன்று அவன் நெடுந்தூரம் வெயிலில் அலைய வேண்டிய தாயிற்று. மேலும் உடம்பெல்லாம் வியர்வை ஆறாய் ஓட அதிகம் களைப்படைந்தான். தூரத்தில் மரம் ஒன்று நிற்பதைக் கண்டு அதன் நிழலை அடைந்து சிறிது சிரமப் பரிகாரம் செய்வதற்காக உட்கார்ந்தான். 'ஆகா! இப் போது நல்ல மிருதுவான படுக்கை இருந்தால் எவ்வளவு சுகமாய் நான் தூங்குவேன்' என்று எண்ணினான். இந்த எண்ணம் உதித்து மறைவதற்குள்ளாக, ஒரு நல்ல படுக்கை பக்கத்தில் இருக்கக் கண்டான். அது எப்படி அங்கு வந்தது என்பதை அறியாதவனாய்த் திகைத்தான். தான் கல்பதருவின் அடியில் இருக்கிறான் என்பதை அவன் எப்படி அறிவான்? அவன் அடைந்த அதிகக் களைப்பினால் அதனை விசாரித்து அறியாது அதன்மீது ஆனந்தமாய்ப் படுத்துக்கொண்டான். 'உடம்பெல்லாம் வலியிருக்கின் றதே! கை கால்களைப் பிடிக்க இளமங்கையர் இப்போ திருந்தால் எவ்வளவு சுகமாக விருக்கும்' என்று நினைத்

துச் சொல்லிருக்கையில் இரு இளமங்கையர் தனது காலடியில் உட்கார்ந்து பிடித்துக் கொண்டு இருக்கக் கண்டான். அவன் அடைந்த ஆனந்தத்துக்கோர் அளவில்லை. ஆனந்தத்தில் இருப்பவனுக்கு அவர்கள் வந்த அதிசயம் தோன்றுமா? வலி சிறிது குறையவும் பசி உண்டாவதைக் கண்டான். 'என்ன! படுக்கை வேண்டுமென விரும்பினேன். படுக்கை வந்தது. கைகால்களைப் பிடித்து வலி நீக்க இளங் கன்னிகைகளை விரும்பினேன். அவர்களும் கூட இதோ வந்து பிடித்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். இவையெல்லாம் கிடைத்தபோது பசியாற்றப் பக்ஷணம் வாராதா?' என்று அவன் யோசிக்கு முன் அறுசுவையோடு கூடிய அன்ன பதார்த்தங்கள் தனக்கு முன்னால் இருக்கக் கண்டான். என்ன மாயமாய் இது வந்தது என்பதைக் கருதாது தனது பசியாற அறுசுவைஉண்டியை உண்டு, பிறகும் அப்படுக்கையின்மீது சார்ந்தான். அவனுக்கு வேண்டியது இனி ஒன்றுமில்லாமையால் போலும் அன்று தனக்குண்டாகிய அதிசயச் செயல்களைப்பற்றிச் சிந்தித்து மகிழ்ந்து இருக்கும்போது ஏதோ பயத்தினால், 'தற்செயலாய் ஒரு புலி இப்பொழுது வந்தால்........' என்ற எண்ணம் அவனுடைய உள்ளத்தில் எழுந்த உடனேயே ஒரு பெரிய காட்டுப் புலி அவன் கழுத்தில் பாய்ந்து கடித்து அவனைக் கொன்றுவிட்டது.

இம்மாதிரிதான் உலகவர் எல்லாரும் ஆசா பாசத்தினால் கெடுகின்றார்கள். நீயும் உன்னுடைய தியான காலத்தில் பொருளுக்கும் புகழுக்கும் பிறவற்றிற்கும் விரும்புவாயானால் அவற்றிற் சிலவற்றைப் பெறக்கூடும், ஏன்? கடவுள் விரும்பியதை விரும்பியபடி கொடுக்கும கல்பதரு போன்றவர். எதை அடைய ஒருவன் விரும்புவானோ அத் தேவதரு அதனைக் கொடுக்கும். நீ விரும்பியதைப் பெற்று இன்புற்றிருக்கும் போது 'புலி வந்துவிட்டால்' என்ற மாதிரி, ஒரு பெரிய பயம் உள்ளத்தில் குடிகொண்டிருக்கும். அந்தப் புலி—நோய், பிணி, சாக்

சாடு, பொருள், புகழ்போன்ற குறைவுபாடாய், புலியினால் வரும் துன்பத்தினும் பார்க்கப் பன்மடங்கு பெரும் பயங் கரமானதாய் இருக்கும்.

ஆகவே தியானம, பக்தி, ஜபம், சமயாசார ஒழுக்கம் முதலியவற்றால் ஒருவன் மனதினைத் தூய்மைப் படுத்திக் கொண்டு வரும்போது சிறிது சிறிதாக உலக ஆசா பாசங் களை எல்லாம விட வேண்டும்.

2. பழக்கவாசனையின் பரமசக்தி

ஒருநாள் ஒரூரில் சாயங்காலச் சந்தை யொன்று கூடிற்று. சில செம்படவப் பெண்கள், தாம் கொண்டு வந்த மீனை அங்கு விற்று விட்டு வீட்டிற்குத் திரும்பிப் போய்க் கொண்டிருந்தனர். முன்னிருட்டு வந்து விட்டது. மழையோ பாட்டம் பாட்டமாகப் பெய்யத் தொடங் கியது. பாவம்! அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்! பக்கத் தில் பூக்கடைக்காரனுடைய குடிசை இருப்பதைப் பார்த்து அங்கு ஓடினர். அந்தப் பூககடைக்காரன் மிகவும் நல்லவன். அவன் அங்கு வந்த அப்பெண்களின் பரிதாப கரமான நிலையினைக் கண்டு தனது வீட்டின் ஓர் அறை யைக்காட்டி, வேண்டுமானால் அன்று தங்கவும் அதனை உத வினான். அவர்கள் மிகவும் மகிழ்வுடன் ஏற்று அவ்வறைக் குள் சென்றனர். அந்த அறை கமகம வென்று நறுமணம வீசியதைக் கண்டு, நாலு பக்கமும் பார்த்தார்கள். ஒரு மூலையில் சில பூக்கூடைகள் வைக்கப்பட்டு இருந்தன. அவை, வாடிக்கையாகக் கொடுக்கும் சிலருக்கு மறுநாள் காலையில் கொடுப்பதற்காகவே அங்கு வைக்கப்பட்டன. ஆனால் மீன் வாசனையோடு பழகியவர்களுக்கு நறுமணம வீசும வாசனை எப்படிப் பிடிக்கும்? அது மட்டுமல்லாமல் ஒருக்கால் கண்மூடி விழிக்கவும் முடியாதாயிருந்தது. அவர்களுள் ஒரு புத்திசாலிப் பெண் மற்றவர்களைப் பார்த்து ஒரு யுக்தி சொன்னாள். 'நமக்குத தூக்கமோ வருவதாய் இல்லை. இந்தப் பூக் கூடைகளை எடுத்து

வேறிடத்து வைக்கவோ முடியாது நம்மிடத்திலுள்ள மீன் கூடைகளின்மீது கொஞ்சம் ஜலம் தெளித்து நமது பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டால் அப்பூக்கூடைகளால் உண்டாகும் கஷ்டம் நீங்கும்' என்றாள். யாவரும் அந்த யோசனையை ஏற்று அப்படிச் செய்தனர். உடனே எல்லாப் பெண்களும் குறட்டை விட்டுத் தூங்கி விட்டனர்.

பழக்க வாசனையின் பரம சக்தி இப்படிப் பட்டது தான்! உலக ஆசாபாச எண்ணத்தோடும் வாழ்வோடும் கூடியவர் பரிசுத்த, பற்றற்ற தன்மைகளேயோ தலங்களேயோ நாடினால் அமைதிக் குறைவு சுகக்குறைவு முதலியவற்றோடு கூடியவர்களாய்த்தானே இருப்பார்கள்.

3. கள்ளவுள்ளம் களவைக்காணும்

வழியோரத்தில் ஒரு சாது ஒருமுறை சமாதியில் ஆழ்ந்து கிடந்தார். ஒரு திருடன் அவ்வழியாய்ப் போய்க் கொண்டிருக்கும்போது அந்தச் சாதுவைக் கண்டான். 'ஒகோ! இங்கு படுத்துக்கிடப்பவனும் திருடன் போலக் காணப்படுகிறான். இன்று இரவு அவன் சில வீடுகளில் திருடி விட்டு வந்து, களைப்பினால் இங்கு தூங்குகின்றான் போலும். போலீசார் இவனைக் கைது செய்ய இதோ வந்து விடுவார்கள். காலந் தாழ்த்தாது நான் ஓடி மறைவேன்' என்று நினைத்துக்கொண்டு ஓடிப்போய் விட்டான். சில நேரத்துக் குள்ளாக ஒரு குடிகாரன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். சாதுவைப் பார்த்தான். 'ஓகோ! மூக்கு முட்டக் குடித்துவிட்டு இப்பள்ளத்துள் விழுந்து கிடக்கின்றாயோ? என்றாலும் நானும்தான் குடித்திருக்கிறேன்; எனக்குச் சுயபுத்தி நிதானமாய் இருக்கிறது; நான் தள்ளாடி விழமாட்டேன்' என்று பிதற்றிக்கொண்டு போய் விட்டான். கடைசியாக ஒரு சாது அங்கு வந்து அவரைப் பார்த்தார் யாரோ ஒரு பெரிய மகான் சமாதியில் ஆழ்ந்து கிடப்பதைக் கண்டு, அவர் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து அவர் மலரடிகளை மிருதுவாக வருடத் தொடங்கினார். (நமது

உலக வாசனைகள் அல்லவோ உண்மையான பய பக்தி தூய்மைகளைத் தெரிய விடாது மூடுகின்றன.)

4. செம்படவர் சமாதி நீங்கிய கதை

கௌரங்க சுவாமியின் திவ்ய சரித்திரத்திலிருந்து புரோகிதர்களைப் பற்றிய கதையொன்று குருதேவர் சொல்வதுண்டு. சமாதியிலிருந்த காலத்தில் கௌரங்க சுவாமி ஒரு சமயம் சமுத்திரத்தில் விழுந்துவிட்டார். செம்படவர்கள் அவரை வலைபோட்டு இழுத்துக் கரையேற்றினர். வலையின் மூலமாக கௌரங்க சுவாமியின் சரீர சம்பந்தத்தை இந்தச் செம்படவர்களும் பெற்றார்களாதலால், இவர்களுக்கும் ஒருவித பரவசம உண்டாயிற்று. ஆகவே அவர்கள் வலைகளை அப்பாற்போட்டுவிட்டு ஹரி நாம சங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டு உன்மத்தர்களைப் போல அங்குமிங்கும் ஓடத்தலைப்பட்டனர். இவர்களைக் குணபபடுத்த முயன்ற பந்துவர்க்கங்கள் தங்களுடைய முயற்சிகள் பயனற்றுப் போனதைக் கண்டு கடைசியில் கௌரங்க சுவாமியிடம் வந்து தங்கள் துக்கத்தைச் சொல்லிக் கொண்டனர். 'ஒரு புரோகிதர் வீட்டிலிருந்து கொஞ்சம் சோறு கொணர்ந்து இவர்களுடைய வாயில் போடுங்கள்; இந்தப் பரவச நிலை போய்விடும்' என்று கௌரங்க சுவாமிகள் உபாயம் சொல்லித் தந்தார். சுற்றத்தார் அப்படியே செய்யச் செம்படவர்களுக்கிருந்த பக்தி பரவசம் நீங்கிவிட்டது.

5. கர்வம் பிடித்த காரியஸ்தன்

ஒரு பணக்காரன் தன்னுடைய சொத்துக்களையெல்லாம் ஒரு காரியஸ்தனிடம் ஒப்புவித்திருந்தான். இந்தச் சொத்துக்கள் யாருடையவை என்று வேறு யாரேனும் கேட்டால் அந்தக் காரியஸ்தன், "இவையெல்லாம் என்னுடையவை. இந்தத் தோட்டம் வீடு முதலியவை எல்லாம் என்னைச் சேர்ந்தவை," என்று வீண் கர்வம் பேசிக் கொண்டு திரிவது வழக்கம். அந்தப் பணக்காரன் ஒரு

குளத்தில் யாரும் மீன் பிடிக்கக் கூடாதென்று கண்டிப்பான உத்தரவிட்டிருந்தான். இந்த உத்தரவை மீறிக் காரியஸ்தன் மீன் பிடித்துக்கொண்டிருந்தபோது எஜமானனே நேரில் வந்து பார்த்துவிட்டான். தனது காரியஸ்தனுடைய அயோக்கியத் தனத்தைக் கண்ட எஜமானன், அவனை வீட்டைவிட்டுத் துரத்தியதன்றி, அவமானப் படுத்தி, அவன் சேர்த்து வைத்திருந்த பணத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு விட்டான். சொத்து முழுமையும் தனனுடையதென்று பெருமை பேசிக்கொண்ட காரியஸ்தனுக்கு தனக்குச் சொந்தமான சொம்பு தவலைகளை அடங்கியிருந்த ஒரே ஓட்டைப் பெட்டியைக்கூட எடுத்துப் போக வழியில்லாது போயிற்று. வீண் கர்வத்தினால் வரும் பயன் இதுதான். நம்மிடமுள்ளவனைத்தும் ஆண்டவனுடையது. ஆனால் நாமே அதை மறந்து நமதென்று கர்வங் கொள்கிறோம. அதனால் பகவான் பல சமயங்களில் நம் கர்வமடங்க கஷ்டம் கொடுக்கிறார்.

6. அதிக ஆசை அதிக நஷ்டம்

ஒரு யக்ஷன் வாழ்ந்துவந்த மரத்தின்கீழ் ஓர் அம்பட்டன் செல்லும்போது, "உனக்கு ஏழு ஜாடி தங்கம் வேண்டுமா?" என்ற ஒரு குரலைக் கேட்டான். அம்பட்டன் திரும்பிப் பார்த்தான். ஒருவரும் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. என்றாலும், 'ஏழு ஜாடி தங்கம்' என்றதனால் பேராசை கொண்ட அம்பட்டன், "எனக்கு வேண்டும்" என்று பதில் சொன்னான். "நீ வீட்டுக்குப் போ, நான் ஜாடிகளை அங்குக் கொண்டுபோய் வைத்துவிட்டேன்" என்ற பதில் குரல் உடனே தொனித்தது. இதைப் பரிசோதிக்க வெண்ணிய அம்பட்டன் குடல் தெறிக்க வீட்டுக்கு ஓடினான். உள் நுழைந்ததும் அவன் முன்னர் ஏழு ஜாடிகள் இருக்கக் கண்டான். அவைகளைத் திறந்து பார்க்க, ஆறு ஜாடிகளில் தங்கம் நிறைந்தும் ஏழாவது ஜாடியில் தங்கம் பாதியளவுமாக இருக்கக் கண்டான். குறைவாக விருக்கும் இந்த ஜாடியையும நிரப்பி

விட வேண்டுமென்ற ஆசை அம்பட்டனுக்கு உண்டா யிற்று. இல்லாவிட்டால் அவன் அடையும் சுகம் பூரண மானதாகாது என்று எண்ணினன். ஆகவே தன்னிட மிருந்த பொன் வெள்ளி நகைகளை யெல்லாம் விற்றுப் பவுனாக்கி அந்த ஜாடியில் போட்டான். என்றாலும், அந்த மாய ஜாடி முன்போலவே அரைகுறையாக இருந்தது. பிறகு அவன் தன்னையும் குடும்பத்தையும் பட்டினி போட் டுச் சம்பாதிக்கும் பணத்தை யெல்லாம் ஜாடியிலேயே போட்டான். அப்படிச் செய்தும் ஜாடி நிறையவில்லை. அப்பால் அவன் தான் சேவித்துவந்த அரசனிடம் சென்று, தன் சம்பளம் காலக்ஷேபத்துக்குப் போதாம லிருக்கிறபடியால் அதை இருமடங்கு அதிகமாக்கும்படிக் கேட்டுக்கொண்டான். அரசனுக்கு இவனிடம் தயவு இருந்தபடியால் கோரிய எண்ணம் நிறைவேறிற்று அம் பட்டன் இந்த அதிகச் சம்பளத்தையும் செலவு செய்யா மல் ஜாடியில் போட்டுவந்தான் அப்போதும் ஜாடி பூர்த்தி யாகவில்லை பிறகு அவன் வேலையில்லாத காலத்தில், பிச்சை யெடுத்து அதனால் கிடைத்த பொருளையும், வேலை யினால் கிடைத்த சம்பளத்தையும பொன்னாக்கி ஜாடியில் போட்டான். என்றாலும் மாய ஜாடி நிரம்பவில்லை! இப் படி அநேக மாதங்கள் கழிந்தன அம்பட்டனுடைய நிலைமை வரவரப் பரிதாபகரமாயிற்று. ஒரு நாள் அரசன் அம்பட்டனுடைய ஸ்திதியைக்கண்டு, “அடே, இப்போது உனக்குக் கிடைக்கிற சம்பளத்தில் பாதி கிடைத்தபோது நீ சந்தோஷமாயும திருப்தியாயும் இருந்தாய். இப்போது அதைவிட இருமடங்கு அதிகமான சம்பளம் வரும்போது நீ ஏன் மங்கிய முகத்துடன் கவலையும் விசாரமும் கொண்ட வனாக இருக்கிறாய்! ஏழு ஜாடித் தங்கத்தை வாங்கிக் கொண்டாயோ?” என்று கேட்டான். அம்பட்டன் ஆச்சரியப்பட்டு, “மகாராஜாவே! சந்நிதானத்துக்கு இந்தச் சங்கதியை யார் தெரிவித்தார்கள்?” என்றான். அதற்கு அரசன், “எவனிடம் யக்ஷனுடைய செல்வம் வந்திருக்கிறதோ அவன் இப்படிப்பட்ட நிலைமைக்கு வரு

வான் என்று தெரியாதா? அவன் இந்த ஏழு ஜாடிகளையும் எனக்குக் கொடுப்பதாகச் சொன்னான். அது 'வரவுப் பணமா, செலவுப் பணமா,' அதாவது அந்தப் பணத்தைச் செலவு செய்யவேண்டியதா, புதைத்து வைக்க வேண்டியதா என்று அவனைக் கேட்டேன்; கேட்டதும் யக்ஷன் பதில் சொல்லாமல் ஓடிவிட்டான்; அந்தப் பணத்தை ஒருவராலும் செலவழிக்க முடியாதென்பதை நீ அறியாயோ? அது இன்னும் சேர்த்துவைக்க வேண்டு மென்னும் ஆசையைத்தான் தரும். உடனே போய்ப் பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிடு" என்றான். அம்பட்டனுக்குப் புத்தி வந்தது. அவன் யக்ஷன் வாழும் மரத்தடிக்குச் சென்று, 'உன் பணத்தை வாங்கிக்கொள்' என்றான். 'நல்லது' என்று யக்ஷன் பதில் சொன்னான். அம்பட்டன் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்ததும், மாயமாய் வந்த ஜாடிகள் ஏழும் மாயமாகவே போய் விட்டதையும், அவைகளுடன் அவன் ஆயுளளவும் கஷ்டப்பட்டுத் தேடிய செல்வமுழுதும் போய்விட்டதையும் கண்டான். ஈசுவர ராஜ்யத்திலும் சிலருடைய நிலைமை இப்படிப்பட்டதாகவே இருக்கிறது. உண்மையான வரவுக்கும் உண்மையான செலவுக்கும் வித்தியாசம் தெரிந்து கொள்ளாதவர்கள் தாங்கள் பெற்றுள்ளவற்றை யெல்லாம் இழந்து விடுகின்றனர்.

7. நித்தியகண்டம் பூர்ணாயுசு

ஒரு வெள்ளாடு, தன் தாயுடன் ஆனி மாதத்தில் வெகு உல்லாசமாகத் துள்ளி விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில், தாயைப் பார்த்து, "ராஸலீலை என்னும் பண்டிகை காலத்தில் விசேஷமாய்ப் புஷ்பிக்கும் ராஸப் புஷ்பத்தை ஏராளமாகத் தின்று பண்டிகை கொண்டாடப் போகிறேன்" என்றது. அதற்கு அந்தத் தாய் ஆடு, "குழந்தாய்! நீ நினைக்கிறபடி அது அவ்வளவு சுலபமான காரியமன்று, ராஸப் புஷ்பத்தினால் பண்டிகை கொண்டாடுவதற்கு முன்னால் நீ அனேகம் கண்டங்களினின்றும் தப்பிப் பிழைக்க வேண்டியிருக்கிறது. வருகிற புரட்டாசி ஐப்பசி

மாதங்கள் உனக்குப் பொல்லாத காலம். துர்க்கா பூஜைக்கு உன்னை யாராவது பலி கொடுத்து விடுவார்கள். அடுத்துக் காளி பூஜை வருகிறது. அதையும் தப்பினால், ஜகதாத்ரி பூஜை வரும். அப்போது உயிர் தப்பியிருக்கும் எல்லா ஆடுகளையும் பலியிட்டு விடுவார்கள். இந்தக் கண்டங்களுக்கெல்லாம் நீ தப்பிப் பிழைப்பாயானால், கார்த்திகை மாதத்தில் ராஸப் புஷ்பப் பண்டிகையைக் கொண்டாடலாம்" என்று சொல்லிற்று. தாய் ஆடு சொன்னதைப் போல, நமது வாழ்நாளில் நேரிடக்கூடிய கண்டங்களை உணரவேண்டும்; இளமையில் மனத்தில் தோன்றும் எல்லாவித ஆசாபாசங்களும் பூர்த்தியாகக் கூடியவையென நினைத்திருக்கக் கூடாது.

II

காமமே சகல பந்தங்களுக்கும் காரணம்

8. பற்றற்றவரென்போரது பரிகாச வாழ்க்கை !

கிருகஸ்தாசிரமத்தில் இருந்தபோதிலும் உலகப் பற்றுக்குள் அகப்பட்டுக்கொள்ளாமல் இருக்கக்கூடும் என்று நவீனக் கல்வி கற்ற ஒரு கனவான் பரமஹம்ஸருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது பகவான் அந்தக் கனவானைப் பார்த்து, "உலகப் பற்றில் அகப்பட்டுக் கொள்ளாத கிருஹஸ்தன் எப்படிப்பட்டவன் என்பது உனக்குத் தெரியுமா? யாசகத்தை விரும்பிய ஓர் ஏழையானவன் அவனிடம் வந்து ஏதாவது கேட்டால், 'அப்பா. நான் பணத்தைத் தொடுகிறதில்லை. என்னிடத்தில் யாசகங் கேட்டுக் கொண்டு நீ காலத்தை வீணாகக் கழிக்க வேண்டாம்' என்பான். ஏனெனில், பண வியாபாரங்களில் அவனுக்கு யாதொரு சுதந்திரமும் கிடையாது. எல்லாம் எஜமானியம்மாள் கையை எதிர்பார்த்தே ஆக வேண்டியிருக்கும். யாசகத்துக்கு வந்த பிராமணன் பிடி

வாதமாக நின்று கொண்டிருந்ததால், அதைக் கண்டு இரக்கங்கொண்ட கிரகஸ்தன, அவனுக்கு ஏதாவது கொடுத்துப் போகச் சொல்லலாமென நிச்சயித்துக் கொண்டு, 'நல்லது, அப்பா! நாளைக்கு வா. ஏதாவது தருகிறேன்,' என்கிறான். அப்பால் அவன் உள்ளே சென்று தன் மனைவியை நோக்கி, 'பிரியே! ஓர் ஏழைப் பிராம்மணன் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறான். அவனுக்கு ஒரு ரூபாய் கொடுக்கலாம்' என்கிறான். ரூபாய் என்ற வார்த்தையைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் கோபங்கொண்ட அவன் மனைவி, 'நீங்கள் வெகு தர்மவான்தான்! கல்லையும் மண்ணையும் போல யோசனையில்லாமல் எடுத்தெறியப்படும் வஸ்துவா ரூபாயும்?' என்கிறாள். கிருஹஸ்தன் மறுபடியும் சற்று மன்றாடி, 'பிரியே! அவன் பரம ஏழை; ஒரு ரூபாய்க்குக் குறைவாகக் கொடுக்கக் கூடாது' என்று சொன்னவளவில் அவன் மனைவி, 'அவ்வளவு என் கையிலில்லை; இதோ இரண்டணா இருக்கிறது. வேண்டுமானால் கொண்டுபோய்க் கொடுங்கள்' என்கிறாள். கிருஹஸ்தனுக்கு உலகப்பற்றே இல்லாதபடியால் தன்னிஷ்டப்படி செய்ய முடியாமல், தன் மனைவி சொற்படி நடக்கவேண்டியவனாகிறான்! ஆகவே அடுத்த நாள் ஏழைப் பிராம்மணனுக்கு இரண்டணாத்தான் கிடைக்கிறது உலகப்பற்றற்றவர்களெனச் சொல்லப்படும் கிருஹஸ்தர்கள் கேவலம் பெண்டாட்டிகள் சொல்கிறபடி கூத்தாடுகிறவர்களேயாவர். குடும்ப விஷயத்தில் அவர்களுக்கு யாதொரு சுதந்திரமும கிடையாது இருந்தபோதிலும அவர்கள் மகான்களென்றும் மிக நல்லவர்களெனவும் நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். வாஸ்தவத்தில் இந்த இரண்டு தன்மைகளும் அவர்களிடம் இல்லை" என்றார்.

9. 'கோயில்காளை வண்டிக்காளை' யாதல்

முற்காலத்தில், ஜயபுரியிலிருக்கும் கோவிந்தஜீயின் கோவிலிலுள்ள அர்ச்சகர்கள் கல்யாணம பண்ணிக் கொள்வதில்லை, ஆகவே அவர்கள் ஆத்ம சக்தியால் வெகு

பலம் படைத்தவர்களாக இருந்தனர். ஒரு சமயம் அவ்வூர் அரசன் அவர்களைத் தன்னிடம் வரும்படிச் சொல்லி யனுப்பினான். அவர்கள் போகாமல், 'அரசனைத்தான் எங்களிடம் வரச்சொல்லுங்கள' என்று பதில் அனுப்பினர். அப்பால், அவர்கள் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டனர். அதன்பின் அர்ச்சகர்களை அரண்மனைக்கு வரவழைக்கவேண்டிய அவசியம் அரசனுக்கு இல்லாது போயிற்று. ஏனெனில், அவர்கள் தாமாகவே அரசனிடம் வந்து, "மகாராஜ்! நாங்கள் ஆசிர்வாதம் செய்ய வந்திருக்கிறோம். சுவாமிக்குச் சாத்திய புஷ்பங்களைக் கொணர்ந்திருக்கிறோம். அங்கிகரிக்கவேண்டும்" என்று சொல்ல வாரம்பித்தனர். இவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட அவசியம நேர்ந்துவிட்டது, பாவம்! அவர்கள் வேறு என்னதான் செய்வார்கள்? ஒரு நாளைக்கு வீடுகட்ட வேண்டியிருந்தது; இன்னொரு நாள் குழந்தைக்கு அன்னப்பிராசனம் செய்யவேண்டியிருந்தது; வேறொரு நாள் பெண்ணுகருக் கல்யாணம் பண்ணவேண்டியிருந்தது இப்படியாக அவர்களுக்கு இடைவிடாத பண முட்டுப்பாடு உண்டாயிற்று. இதனால் ராஜஸபைக்குப் போகவேண்டிய அவசியம் நேர்ந்தது.

பிறர்க்கு அடிமையாக வேலை செய்வதன் பயனை நீங்களே நன்கு உணர்வீர்கள். ஆங்கிலமும் மேனாட்டுப் பயிற்சியும் பெற்ற வாலிபர்களில் அநேகர் பிறர்க்கு அடிமைவேலைசெய்து தங்கள எஜமானர்கள் கொடுக்கும் உதைகளை வாய்பேசாது பெற்று அனுபவிக்கின்றார்கள். ஏன இவ்வளவு அவமதிப்புக்கெல்லாம் அவர்கள் உட்பட்டிருக்கின்றார்கள் என்பது தெரியுமா? இவைகளுக்கெல்லாம் அடிப்படையாக இருப்பது பொதுப்படப் பெண்ணாசையே யாகும்.

10. தாசியின் தாசன்

ஓர் ஏழைப் பிராம்மணன் வேலை கிடைக்காமல் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவன் அடிக்கடி ஒரு

கச்சேரி மானேஜரிடம் சென்று வேலை கொடுக்க வேண்டு மென்று கேட்டான். "இன்றைக்கு இல்லை, நாளைக்கு வா" "பின்னொரு சமயம் வா" என்ற பதில்கள் தான் இவனுக்குக் கிடைத்தன. இப்படி நெடுநாள் சென்றது. ஒருநாள் இவன் தன்னுடைய கஷ்டங்களைத் தன் துணைவன் ஒருவனிடம் சொன்னான். அந்த நண்பன், "என்ன அசட்டுத்தனமான காரியம் செய்து விட்டாய்? அவனிடம் அடிக்கடி சென்று உன் கால் தேய்ந்துபோகும்படி செய்து கொள்வானேன்? ரோஜாமணியிடம்போ. அவளை நயந்து கேள். உனக்கு நாளைக் காலையிலேயே வேலை கிடைக்கும் பார்" என்றான். ஏழைப் பிராம்மணனுக்கு ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. 'வாஸ்தவந்தானா? இப்போதே அவளிடம் செல்கிறேன்' என்று சொல்லிக் கொண்டு அவளிடம் போனான். இந்த ரோஜாமணி முன் கூறிய கச்சேரி மானேஜரின் வைப்பாட்டி. ஏழைப் பிராம்மணன் அவளிடம் சென்று, "தாயே! நான் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறேன். உன்னைத் தவிர வேறு கதி எனக்குக் கிடையாது. நான் பிராம்மணன்; சம்பாதிக்க வேறு வழி இல்லை. அம்மணி! வேலை இல்லாமல் நெடுநாளாகக் கஷ்டப்படுகிறேன். மனைவி மக்கள் பட்டினியாய்க் கிடக்கிறார்கள். நீ ஒரு வார்த்தை சொன்னால் எனக்கு உத்தியோகம் கிடைக்காமல் போகுமா?" என்றான். பிராம்மணன் கஷ்டப்படுவதைக் கண்டு அவளுக்கு இரக்கம் உண்டாயிற்று. ஆகவே "யாரிடம் சிபார்சு செய்ய வேண்டும்?" என்று அவள் கேட்டாள். "தாயே! கச்சேரி மானேஜரிடம் ஒரு வார்த்தை சொன்னால் எனக்கு உத்யோகம் கிடைப்பது நிச்சயம்" என்றான் பிராம்மணன். ரோஜாமணி அன்றைய இரவே கச்சேரி மானேஜரிடம் சொல்லி வாங்கித்தருவதாக வாக்களித்தாள். ஆச்சரியம்! மறுநாட்காலையில் மானேஜருடைய சேவகன், பிராம்மணனைக் கச்சேரிக்குக் கூட்டிப் போகவந்தான். "இவன் தகுந்த யோக்யதை உடையவன். இவனை வேலைக்கு வைத்துக்கொள்வதால், நமது கச்சேரிக்கு

நன்மையுண்டாகுமென்று எண்ணி இவனுக்கு ஓர் உத்தியோகம் கொடுத்திருக்கிறேன்" என்று மானேஜர் தன் மேலதிகாரிக்குச் சிபார்சு செய்து எழுதினான். புருஷர்களுக்கு ஸ்திரீகள்மீது உண்டாகும் பாசத்தின் மகிமை இப்படிப்பட்டது. உலகம் முழுவதும் பெண்ணாசையிலேயே மயங்கிக் கிடக்கின்றது.

11. அவன் அவளுக்கு அடக்கம்

ஓர் ஏழைப் பிராம்மணனுக்குச் செல்வவானான ஜவுளி வர்த்தகன் ஒருவன் சிஷ்யனாக இருந்தான். அவ்வர்த்தகன் பரமலோபி. ஒரு நாள் அந்தப் பிராம்மணன் தனது பாகவத புஸ்தகத்துக்கு உறை போடுவதற்காக, ஒரு சிறு வஸ்திரத்துண்டு வேண்டுமென்று தனது சிஷ்யனிடம் சென்று கேட்டான். வர்த்தகனோ "சுவாமி! தங்களுக்கு இல்லை யென்று சொல்வதற்கு மனம் வருந்துகிறேன். சற்று முன்னால் சொல்லியிருந்தீர்களேயானால் தாங்கள் கேட்டதைக் கொடுத்திருப்பேன். இப்போது என் கைவசம் சிறிய துண்டு ஒன்றும் இல்லையே, என்றாலும், தாங்கள் கேட்டது எனக்கு ஞாபகமிருக்கும். ஆனால், அடிக்கடி மாத்திரம் நினைப்பூட்டுங்கள்" என்று பதில் சொல்லியனுப்பினான். பிராம்மணன் வெறுங்கையனாக வீட்டுக்குத் திரும்பவேண்டியதாயிற்று. குருவுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் நடந்த இச்சமபாஷணையை அச்சிஷ்யனுடைய மனைவி பின்னால் இருந்து கேட்டாள். அவள் உடனே ஒரு மனிதனைப் பின்பக்கமாக அனுப்பி பிராமமணனை அழைத்துவரச் செய்து, அவருடன் உள்ளே சென்று, "சுவாமி! என் கணவரிடம் தாங்கள் கேட்டது என்னவோ!" என்று கேட்டாள். நடந்ததைச் சொன்னான் பிராம்மணன். வர்த்தகனுடைய மனைவி, "சுவாமி! தாங்கள் வீட்டுக்குச் செல்லலாம். நாளைக் காலையில் விரும்பிய வஸ்திரம் அங்குவந்து சேரும்" என்று சொல்லியனுப்பினாள். அன்றிரவு வியாபாரி வீட்டுக்கு வந்ததும், அவன் மனைவி 'இன்றைக்குக் கடைமூடியாய்விட்டதா?'

என்று கேட்டான். 'மூடியாய்விட்டது, விசேஷம் என்ன?' என்றான் வர்த்தகன். அதற்கு அவள், "உடனே கடைக்குப்போய் அங்கிருக்கும் விலையுயர்ந்த வஸ்திரங்களில் இரண்டை எடுத்து வாருங்கள்" என்றாள். "என்ன அவசரம்? நாளைக் காலையில் எடுத்துவந்து தருகிறேன்" என்றான் வர்த்தகன். "இல்லை, எனக்கு இப்போதே வேண்டும். இல்லாவிட்டால் வேண்டவே வேண்டாம்," என்றாள் அவன் மனைவி வர்த்தகன் என்ன செய்வான்? பாவம்! வீண் சாக்குப்போக்குகளைச் சொல்லிப் போகச் சொல்லக்கூடிய ஆத்ம குரு அல்லள் இவள். உடனே கீழ்ப்படிய வேண்டிய 'கலியாண மந்திர குரு' ஆவாள். சொன்னதைக் கேட்காவிட்டால், அன்றை இராப்போது பெரும்பாடாக முடியும் என்பதை யுணர்ந்த வர்த்தகன் அந்த நிசியில், மறுபடியும் கடைக்குப்போய், திறந்து, மனைவி கேட்ட வஸ்திரங்களுடன் திரும்பி வந்தான். மறுநாட்காலையில் அவள் அவ்வஸ்திரங்களைக் குருவுக்கு அனுப்பும்போது, "இனிமேல் தங்களுக்கு ஏதேனும் தேவையாக இருந்தால், எனக்குத் தெரிவித்தால், நான் கொடுத்தனுப்புவேன்," என்று சொல்லும்படிக்கு சொல்லி யனுப்பினாள். ஆதலால், ஜகத் பிதாவான ஸர்வேசுவரனைப் பிரார்த்தித்துக் கேட்பதைக் காட்டிலும் தயாளு தன்மையுடைய ஜகன்மாதாவைப் பிரார்த்தித்துக் கேட்டால் விரும்பியதைப் பெறுவது எளிது.

III

ஞானத்தின் உயர்வு மனத்தின் மாண்பைப் பொறுத்தது

சர்வம் சக்திமயம்

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் தமது பத்னியுடன் கிருகஸ்தாசிரமத்தில் இருநது குடும்ப வாழ்க்கையைக

கைக்கொள்ளாததற்குக் காரணமென்ன என்பதை ஒருவர் கேட்டார். அதற்குப் பகவான் பின்வருமாறு பதில் சொன்னார்:

ஒரு நாள் கார்த்திகேய பகவான் தம் நகத்தால் ஒரு பூனையைக் கீறிவிட்டு அன்னையிடம் திரும்பினார். தமது அன்னையின் கன்னத்தில் விரலாற் கீறிய அடையாளம் ஒன்று இருப்பதைக் கண்டார். கண்டதும், 'தாயே! உனது கன்னத்தில் இந்த வடு எப்படி உண்டாயிற்று?' என்று கேட்டார். ஜகன்மாதாவானவள், 'குழந்தாய்! இது உன் கைங்கரியம்தான்! உனது கை நகத்தின் வேலையே,' என்றாள். கார்த்திகேயர் திடுக்கிட்டு 'எப்படியம்மா! நான் உன்னை ஒருபோதும் கீறியதில்லையே' என்றார்.

"குழந்தாய்! இன்று காலையில் நீ ஒரு பூனையைக் கீறியதை மறந்துபோய்விட்டனையா?"

"ஆமாம்; கீறினேன். ஆனால் உன்னுடைய கன்னத்தில் வடு ஏற்பட்டதன் காரணமென்ன?"

"குழந்தாய்! உலகத்தில் உள்ள ஸர்வ ஜீவராசிகளிலும் நான் இருக்கிறேன். ஸகல சிருஷ்டியும் நான்தான். ஆதலால், நீ யாரை வருத்தினாலும் அது என்னை வருத்துவதாக விருக்கும்."

இதைக் கேட்டதும் கார்த்திகேயருக்கு அதிக ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. மேலும், அவர் ஒருவரையும் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்வதில்லையென நிச்சயித்தார். ஏனெனில், அவர் யாரைக் கல்யாணம் செய்து கொள்வது? ஒவ்வொரு ஸ்திரீயும் அவருக்குத் தாய் அல்லவா? ஆதலால், அவர் கல்யாணம் செய்துகொள்ளவில்லை.* நான் கார்த்திகேயரைப் போன்றிருக்கிறேன்.

---

*வடநாட்டில் கார்த்திகேயர் எப்போதும் பிரம்மசாரியாகவே இருக்கின்றார் என்ற கொள்கையை மக்கள் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

ஒவ்வொரு ஸ்திரீயும எனக்குத் திவ்ய மாதாவாகவே தோன்றுகின்றனர்.

12. பாகவதம் கேட்டது யார்! தாசி வீடு சென்றது யார்?

மனிதனுடைய புண்ணிய பாவங்கள் அவனது மனோ நிலைமையினையும் எண்ணங்களையும் அண்டி இருக்கின்றன. அவை அவன் உள்ளத்திலிருந்து உண்டாவனவேயன்றி வெளிக்கருமங்களால் அல்ல இரண்டு நண்பர்கள் கூடிப் போகையில் ஸ்ரீமத் பாகவதம் வாசிக்கப்படும் இடத்தை யடைந்தனர். அவர்களில் ஒருவன், "நண்பா! இங்கே சற்றுத் தாமதித்து இந்த ஸத்விஷயத்தைக் கேட்கலாமே!" என்றான். மற்றவன், பாகவதத்தைக் கேட்பதினால் என்ன சுகம்? தாசி வீட்டில் போய் இன்பமாகக் காலம் கழிக்கலாம் வா" என்றான். முன்னவன் இதற்கு இணங்கவில்லை. ஆதலால் அவன் பாகவதம் படிக்கப்படும் இடத்தில் உட்கார்ந்து கதை கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். மற்றவனோ, தாசி வீட்டுக்குப போனான் என்றாலும் அவனுக்கு அங்கு இன்பமே ஏற்படவில்லை. "அடா! என்ன செய்துவிட்டேன்! இங்கு வந்தது எதற்காக? எனது நண்பனோ ஹரியின் திவ்ய சரித்திரத்தைக் கேட்டுக்கொண்டல்லவோ மகிழ்ந்திருப்பான்" என்று நினைத்துக்கொண்டு, அத் தாசி வீட்டிலிருந்தபோதிலும் ஹரியைப்பற்றியே நினைத்திருந்தான். பாகவதத்தைக் கேட்க உட்கார்ந்தவனுக்கும் இன்பம் உண்டாகவில்லை. "என் நண்பனோடு தாசி வீட்டிற்குப் போயிருந்தால் அவனைப்போல நானும் இன்ப நுகர்ச்சி பெற்றிருக்கலாமே" என்று நினைத்துககொண்டிருந்தான். ஆகவே, இவன் பாகவத படனம் செய்யும் இடத்தில் இருந்தபோதிலும், அதைக் கேட்காமல் தாசி வீட்டைப்பற்றிய சிந்தனையுள்ளவனாக இருந்தபடியால், அங்கு நேரில் போகாது போனாலும், வாஸ்தவத்தில் போவதால் பெறக்கூடிய பாபத்தை அடைந்தான். தாசி வீட்டிற்குச் சென்றவன் பாகவத படனத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த

படியால், அவனுக்கு அந்தக் கெட்ட விடத்திலும் கூடப் புண்ணியமே கூடிற்று.

14. தாசி மோக்ஷமும் சந்நியாசி நரகமும்பெற்ற கதை

ஒரு ஸந்யாசி ஒரு கோவிலுக்குப் பக்கத்தில் வசித்து வந்தார். அவருடைய இருப்பிடத்துக்கு எதிரில் ஒரு தாசியின் வீடு இருந்தது. அந்த வேசியின் வீட்டில், சதா சர்வ காலமும் புருஷர்கள் கூடியிருப்பதைக் கண்ட அந்த ஸந்யாசி, ஒரு நாள் அவளைக் கூப்பிட்டு, "நீ ஒரு பெரும் பாவியாகி விட்டாய் இரவும் பகலும் நீ பாவம் செய்து கொண்டே இருக்கிறாய் உன் கதி என்னவாகுமோ?" என்று கண்டித்தார். தான் செய்த பாவத் தொழில்களுக்குப் பெரிதும் வருந்தி தாசி, வெகுவாக வருத்தப்பட்டுத் தன்னை மன்னித்தருள வேண்டுமென்று உள்ளன்போடு ஈசவரனை நோக்கிப் பிரார்த்தித்தாள் வேசைத்தனமே அவளுடைய குலத் தொழிலாகையால் வேறுவகையால் அவளுக்குக் காலக்ஷேபம செய்யமுடியவில்லை. ஆயினும, வயிற்றுப் பிழைப்புககாக சரீரத்தை விற்றபோதெல்லாம் அவள் உள்ளங்குழைந்து மன்னிப்புவேண்டி ஈசுவர ஸ்துதி செய்வது வழக்கம. ஸந்யாசியோ, தான் சொன்னதைத் தாசி கேட்க வில்லையென்று எண்ணி, இவளுடைய ஆயுட் காலத்துக்குள் எத்தனை பேர் இவளிடம வருகிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும் என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, அன்று முதல் அவளைக் கவனிப்பதிலேயே கருத்தாயிருந்தார். யாரேனும் ஒருவர் அந்த வேசியின் வீட்டுக்குள் நுழைநதால், உடனே அந்த ஸந யாசி ஒரு கூழாங்கல்லை எடுத்துப்போட்டு எண்ணிக் கொள்வார். இப்படிப் போட்ட கற்கள் பெரிய குவியலாகக் குவிந்தன. ஒருநாள் அந்த ஸந்யாசி, இந்தக் கற்குவியலைத் தாசிக்குக் காட்டி, "பெண்ணே! இந்த குவியலைப் பார்த்தாயா? நான் எந்தக் காரியத்தைச் செய்யவேண்டாமென்று சொன்னேனோ, அந்தக் காரியத்தை நீ எத்தனை தரம் செய்திருக்கிறாய் என்பதை இந்தக் குவியலில் உள்ள

கற்கள் ஒவ்வொன்றும் தெரிவிக்கும். இன்னும் சொல்லுகிறேன் ; வீணைகக் கெட்டுப்போகாதே'' என்றார். தனது பாபக் குவியலைக் கண்ட தாசிக்கு நடுக்க முண்டாயிற்று. ஆகவே அவள் கண்ணும் கண்ணீருமாய் நின்று உள்ளம் வருந்தி, "ஈசுவரா! இநதத் தீய செய்கையை இனி நான் செய்யாவண்ணம் என் உயிரைக கொண்டுபோக மாட்டாயா?'' என்று பிரார்த்தித்தாள். அந்தப் பிரார்த்தனையின்படியே அவள் உயிரை எமன் அன்றிரவே கொண்டுபோனான். ஈசுவரனுடைய இச்சையை என்னென்று சொல்வது! அதே நாளில் அந்த ஸந்யாஸியும் இறந்துபோனார். வைகுண்டத்திலிருந்து விஷ்ணு தூதர்கள் வந்து அந்தத் தாசியின் உயிரைச் சுவர்க்கததிற்குக் கொண்டுபோக, எமபடர்கள் வந்து நரகத்துக் கொண்டுபோவதற்காக, அநத சநயாசியின் உயிரைக் கட்டிப் பிணித்தனர். தாசியின் நற்கதியை நோக்கிய ஸந்யாசி, "இதுதானா ஈசுவரனுடைய நீதி? ஆயுள் முழுவதும் தவம் செய்த என்னை நரகத்துக்கும, தினந்தோறும் பாபம் செய்த தாசியை மோக்ஷத்துக்கும் கொண்டுபோவது நியாயமா?'' என்று கூறினார். விஷ்ணு தூதர்கள் இதைக் கேட்டு, "ஈசுவரனுடைய ஆக்ஞை எப்போதும் நியாயமானதாகவே இருக்கும். நீ எதை நினைக்கிறாயோ அதையே அனுபவிப்பாய். கௌரவத்தையும் புகழையும் பெறவேண்டி நீ வீண் படாடோபத்துடன் காலங் கழித்தாய். ஈசுவரன் உனக்கு அவற்றைக் கொடுத்தான். உனது மனம் ஒரு போதும் அநதரங்கத்துடன் அவனை நாடினதில்லை. இநத வேசையோ சரீரத்தால் பாபம் செய்தனள் என்றாலும், இரவும் பகலும் மனமார ஈசுவரனைத் துதித்து வநதாள். பூலோகத்தில் உன் சரீரமும் அவள் சரீரமும அடையும் மரியாதையைப் பார். நீ சரீரத்தால் பாபம் செய்ததில்லை. ஆகவே உனது சரீரத்தைப் புஷ்பங்களால் அலங்கரித்து ஆற்றில் இடுவதற்காக மேளதாளத்துடன ஊர்வலம கொண்டு போகின்றனர். பாபம் செய்த இநத வேசையின் உடலை இந்த க்ஷணத்தில் நாயும்

நரியும் பிடுங்கித் தின்கின்றன. என்றாலும் அவள் சுத்த மான மனமுடையவளாதலால் சுவர்க்கத்திற்குப் போகி ருள். உன் மனம் எப்போதும் அவளுடைய பாபச் செயல் களைப் பற்றியே சிந்தித்திருந்தபடியால் அசுத்தமாயிற்று; ஆதலால் நீ அசுத்தாத்மாக்களிடம் போகிருய். வாஸ்த வத்தில் நீதான் பதிதன். அவள் வேசையல்ல" என்று பதில் கூறினர்.

IV

அறிவிலிகளின் அபாய வேதாந்தம்

15. அரசன் அநுஷ்டித்த அத்வைதம்

"உலகம் பிரம்மமயம்," என்ற திவ்வியமான அத் வைதக் கொள்கையை ஓர் அரசனுக்கு அவனுடைய குரு உபதேசம் செய்தார் இதனால் அரசன் வெகு சந்தோஷம் அடைந்தவனாகி, அரண்மனைக்குள்ளே சென்று தனது பட்ட மகிஷியை நோக்கி, "ராணிக்கும் ராணியின் வேலைக் காரிக்கும் யாதொரு வித்தியாசமுமில்லை. ஆதலால் இது முதல் வேலைக்காரியே ராணியாக இருக்கவேண்டியது," என்றான். இப்படி மதியீனமாகத் தனது நாயகன் சொன்னதைக் கேட்ட ராணி இடிவிழுந்தாற்போலப் பிரமித்துப் போனாள். உடனே அவள் குருவை வர வழைத்து, "ஸ்வாமி தங்களுடைய உபதேசத்தினால் வந்த கெடுதியைப் பாருங்கள்" என்று நடந்த சமாசாரத்தைச் சொல்லி அழுதாள். குரு அவளைத் தேற்றி, "இன்றைய தினம் கலத்தில் அன்னம் பரிமாறும்போது ஒரு சட்டி மலத்தையும் கூட வை," என்று சொல்லிப் போனார். போஜன சமயம் வந்ததும், அரசனும் குருவும் சாப்பிட உட்கார்ந்தனர்! அன்னத்தின் அருகில் மலமும் வைக்கப் பட்டிருந்ததைக் கண்ட அரசனுக்கு அளவு கடந்த கோபம் வந்தது. இதைப் பார்த்த குரு வெகு சாந்தமாக,

“ராஜனே! உனக்கு அத்வைத ஞானம் வெகுவாக உண்டே; மலம் வேறு அன்னம் வேறு என்ற வித்தியாசம எப்படி உனக்கு வந்தது?” என்று கேட்டார். அரசனுக்கு இன்னும் கோபம் அதிகரித்தது. ஆகவே அவன், “அத்வைதி என்று பெருமை பேசிக் கொள்ளுகிற நீர்தாம இந்த மலத்தைச் சாப்பிடும் பார்ப்போம்!” என்றான். “நல்லது” என்று சொல்லிக்கொண்டு, குரு உடனே பன்றியாக மாறி, அத்யந்த சந்தோஷத்துடன் மலத்தை விழுங்கி விட்டு, மறுபடியும் மனித ரூபத்தை எடுத்துக் கொண்டார். அரசன் வெட்கப்பட்டுப் போனான். மறு படியும் அவன் அதைப் போன்ற மதியீனமான பேச்சைத் தன் மனைவியிடம் பேசினதே இல்லை.

16. தான் செய்த பழியைப் பிறர்மீது சுமத்தல்

ஒரு பிராம்மணன் புதிதாக ஒரு தோட்டம் உண் டாக்கி அதை இரவு பகலாய்க் காப்பாற்றி வந்தான். ஒரு நாள் ஒரு பசு அத்தோட்டத்துக்குள் நுழைந்து, அப் பிராம்மணன் வெகு அருமையாக வளர்த்துவந்த மாஞ் செடியை மேய்ந்தது. இதனால் கோபங்கொண்ட அப்பிராம் மணன், பசுவை வெகு பலமாய் அடிக்க, அது அடி பொறுக்கமாட்டாமல் இறந்து போய் விட்டது. பிராம் மணன் பசுவைக் கொன்றுவிட்டான் என்ற சமாசாரம் ஒரு நொடியில் ஊரெங்கும பரவியது. பிராம்மணனோ, வேதாந்தி யென்று வேஷம் போட்டவனாதலால், பசுவைக் கொன்ற குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்ளாமல், “நான் பசு வைக் கொல்லவில்லை; என் கை கொன்றது. இந்திரன் [illegible] பசுவைக் [illegible] இந்திரனைச் சேர்ந்தது. என்னைச் சேர்ந்ததல்ல” என்று [illegible]ன்.

தேவலோகத்திலுள்ள இந்திரன் இதைக் கேட்டு, ஒரு கிழப் பிராம்மண உருவத்துடன் அந்தத் தோட்டத்துச்

சொந்தக்காரனிடம் வந்து, "சுவாமி! இந்தத் தோட்டம் யாருடையது?" என்று கேட்டான்.

பிராம்மணன் :—என்னுடையது.

இந்திரன் :—இது வெகு நேர்த்தியாக விருக்கிறது. உமது தோட்டக்காரன் கெட்டிக்காரன் போலும். இந்த மரங்கள் வெகு அழகாயும் வரிசையாயும் நடப்பட்டிருக்கின்றன.

பிராம்மணன் இதுவும் நான் செய்ததுதான். மரங்களெல்லாம் என்னுடைய ஏற்பாட்டின்படியேதான், எனது மேற்பார்வையில் என் உத்திரவின்பேரில் நடப்பட்டன.

இந்திரன் :—சரிதான்; நிரம்பவும் அழகாக விருக்கிறது. இந்தப் பாதை யார் போட்டது? வெகு நேர்த்தியாய்ப் போட்டு முடிக்கப்பட்டிருக்கிறது!

பிராம்மணன் :—இதுவும் என் வேலைதான்.

இதைக் கேட்ட இந்திரன், கூப்பிய கையினனாய்; சுவாமி! "இவையெல்லாம் உம்முடையன வென்கிறீர், இந்தத் தோட்டத்தில் செய்யப்பட்டிருக்கும் வேலைகளுக்கெல்லாம் கீர்த்தி உமக்கு வரவேண்டுமென்கிறீர். ஆனால், பசுவைக் கொன்ற தோஷத்துக்கு மட்டும் ஏழை இந்திரனை உட்படுத்துவது நியாயமா?" என்றான்.

17. 'கடிக்காதே, ஆனால் பயமுறுத்து'

ஒரு பொந்தில் ஒரு பாம்பு வசித்து வந்தது. அவ்வழியாக யார் சென்றபோதிலும் அவர்களை அது கடித்து வந்ததாதலால் அப்பக்கம் ஒருவரும போவதில்லை. ஒருநாள் சாது ஒருவர் அவ்வழியே போகும்போது அவரைக் கடிக்கவேண்டுமென்று அப்பாமபு அவரைப் பின் தொடர்ந்து ஓடிற்று. ஆனால் அவரைச் சமீபித்ததும் அவருடைய மஹிமையால் பாம்பிக்கிருந்த மூர்க்கம் முழு

வதும் போய்விட்டது. அந்த மஹான் பாம்பைப் பார்த்து "நண்பா! என்னைக் கடிக்க நினைக்கிறாயா?" என்று கேட்டார். பாம்பு வெட்கப்பட்டுப் பதில் சொல்லாமலிருந்தது. அதன்மேல் அந்த யோகி, "நண்பா! கேள். இனிமேல் ஒருவருக்கும தீங்கு செய்யாதே" என்று சொல்லிப் போனார். அவர் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதாகப் பாம்பு தலையை அசைத்தது. மஹான் போனபிறகு பாம்பு தன் புற்றில் புகுந்துகொண்டு அந்த க்ஷணமுதல் யாருக்கும் தீங்கு செய்ய நினைக்காமல் வாழத் தொடங்கியது. இப்படியாகச் சில நாட்கள் கழிந்ததும் அவ்வூர் ஜனங்கள், இந்தப் பாம்புக்கு விஷமெல்லாம் போய்விட்டது; இனி ஒருவரையும் கடிக்காது என்று நினைத்து அதைத் தொந்தரவு செய்ய ஆரம்பித்தனர். சிலர் அதன்மீது கற்களை எறிந்தார்கள்; வேறு சிலர் இரக்கமின்றி அதன் வாலைப் பிடித்து இழுத்தார்கள். இப்படியாக அதற்கு நேர்ந்த உபத்திரவத்துக்கு அளவேயில்லை. அதிருஷ்டவசமாய் முன் வந்துபோன சாது அவ்வழியாய் மறுபடியும் வந்தார். அதன் உடம்பெல்லாம் புண்ணாகி மெலிந்திருப்பதைப் பார்த்தார். அப்படியானதின் காரணத்தை அறிய வேண்டி "நடந்த சங்கதி என்ன?" என்று கேட்டார். "சுவாமி, தங்கள் உபதேசப்படி நான் இப்போது ஒருவருக்கும் தீங்கு செய்வதில்லை. அதன் பயன் இது. ஜனங்கள் இரக்கமில்லாமல் என்னைத் தொந்தரவு செய்கிறார்கள்," என்றது பாம்பு. யோகி இதைக்கேட்டு, புன்சிரிப்புக்கொண்டு "நண்பா! யாரையும் கடிக்கவேண்டாம் என்று மட்டும் உனக்குச் சொன்னேன். ஒருவரையும் பயமுறுத்த வேண்டாம் என்று நான் சொல்லவில்லையே. நீ ஒருவரையும் கடிக்க வேண்டாம். ஆனால் பிறர் உன்னிடம் வந்து தொந்தரவு செய்யாதிருக்கும்படி நீ சீறிச் சப்தமிட்டுப் பயமுறுத்தி அவர்களை உன்னருகில் வராமலிருக்கும்படி செய்துகொள்ளவேண்டும்" என்று சொன்னார். அது போல, நீ உலகததில் வாழ்ந்திருக்கும் வரையில் பிறர் உன்னிடம் அச்சமும் மரியாதையும் கொள்ளும்படி நட

ஆனால், ஒருவருக்கும் தீங்கு செய்யாதே. பிறரால் உனக்குத் தீங்கு வாராதபடியும் காத்துக்கொள்.

18. அரைகுறையான அத்வைதம்

“உலகத்திலுள்ள பொருள்களெல்லாம் ஈசுவர சொரூபங்களே” என்று ஒரு குரு தனது சிடனுக்கு உபதேசித்தார். சிஷ்யனோ இதன் வாஸ்தவமான அர்த்தத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் சொல்லர்த்தத்தைமட்டும தெரிந்து கொண்டிருந்தான். ஒரு நாள் அவன் தெருவழியாகப் போய்க்கொண்டிருக்கையில் எதிரே வந்த ஒரு யானையைக் கண்டான். யானையின் மீதிருந்த பாகன், “விலகு, விலகு” என்று கூவிக்கொண்டிருந்தான். “நான் ஏன் விலக வேண்டும்? நானும் ஈசுவரன், இந்த யானையும் ஈசுவரன்; ஈசுவரன் ஈசுவரனுக்கு ஏன் பயபபட வேண்டும்?” என்று நினைத்துக் கொண்டு சிஷ்யன் விலகாமலிருந்துவிட்டான். பிறகு யானை சமீபித்து இந்தச் சிஷ்யனைத் துதிக்கையால் தூக்கி அப்பால் போட்டுச் சென்றது. அதனால் நேர்ந்த காயங்களுடன் அவன் குருவை அணுகி நடந்த சங்கதிகளைச் சொன்னான். “எல்லாம் சரிதான்; நீயும் ஈசுவரன், அந்த யானையும ஈசுவரனே. ஆனால் மேலேயிருந்த பாகனை ஈசுவரன் உன்னை எச்சரித்து வந்தானே. ஏன் நீ கவனிக்கவில்லை?” என்று குரு கேட்டார்.

V

மதப்பித்து

19. ‘கண்டா கர்ணன்’

மத வைராக்கியத்தில் கண்டா கர்ணனைப்போல இராதே. ஒருவன் சிவனை மட்டும் ஆராதித்து மற்றத் தெய்வங்களை யெல்லாம் தூஷித்து வந்தான். ஒருநாள் அவனுக்குப் பரமசிவன் பிரத்யக்ஷமாய், “நீ மற்றத் தெய்

வங்களைத் தூஷிக்கிற வரையில் உன்மீது எனக்குப் பிரியம் உண்டாகாது" என்றனர். ஆகவே அவன் மௌனமாக விருந்தான். சில நாட்களுக்குப் பிறகு மறுபடியும் ஒரு தினம் அவனுக்குப் பரமசிவன் பிரத்யக்ஷமானார். இப்போது அவர் ஹரிஹர ரூபத்தில் அதாவது ஒரு பாதி விஷ்ணுவாகவும் மற்றொரு பாதி சிவனாகவும் தோன்றினார். இதைக் கண்டதும அவனுக்குப் பாதி விருப்பும் பாதி வெறுப்பும் உண்டாயிற்று. சிவ ரூபமுள்ள பாகத்தில் நைவேத்தியங்களைச் சமர்ப்பித்து விஷ்ணு ரூபமுள்ள பாகத்துக்கு ஒன்றும் செய்யாதிருந்தான். அப்பால் பரமசிவன், "அடே, உனது வைராக்கியம் அசாத்தியமானது! எல்லாத் தேவ தேவிகளும் ஒரே பரம்பொருளின் தோற்றங்கள் என்பதை உனக்குத் தெளிவிக்க வேண்டியே நான் இந்த இரட்டை உருவத்தோடு தோன்றினேன். இதை நீ அறிந்துகொள்ளவில்லை. இந்தக் குற்றத்துக்காக நீ நெடுங்காலம் துன்பப்படக்கடவாய்" என்று சொல்லி மறைந்தனர். அம்மனிதன், அப்பால் ஒரு கிராமத்துக்குச் சென்று காலங் கழிக்கத் தொடங்கினான். அவன் பரம விஷ்ணுத் துவேஷியாயிருந்ததைக் கண்ட அக் கிராமத்துப பிள்ளைகள் அவன் காதுகளில் விஷ்ணு நாமமே விழும்படிக் கூறி அவனைத் தொந்தரவு செய்ய ஆரம்பித்தனர். ஆகவே அவன் விஷ்ணு நாமங்கள் தன் காதில் விழாம லிருப்பதற்காக இரண்டு காதுகளிலும் இரண்டு மணிகளைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு பையன்கள் விஷ்ணு நாமத்தைச சொல்லும்போதெல்லாம் அநதச் சத்தம் கேட்காமலிருக்கும்படி அம்மணிகளை ஆட்டிக்கொள்வான். இதனால் அவனுக்குக் "கண்டா கர்ணன்" (மணி தொங்கும காதுகள் உள்ளவன்) என்ற பெயர் வந்தது.

20. குருடர் கண்ட யானை

நான்கு குருடர்கள் சேர்ந்து யானை யொன்றைப் பார்க்கப் போனார்கள். அவர்களில் ஒருவன் யானையின் காலைத் தொட்டுப் பார்த்து, "யானை தூணைப்போலிருக்

கிறது" என்றான். இன்னொருவன் துதிக்கையைத் தொட்டுப் பார்த்து, "யானை உலக்கையைப் போலிருக் கிறது" என்றான். மூன்றாமவன் யானையின் வயிற்றைத் தொட்டுப் பார்த்து, "யானை பெரிய ஜாடியைப் போலிருக் கிறது" என்றான். நான்காமவன் அதன் காதைத் தொட்டுப் பார்த்து "யானை முறத்தைப்போலிருக்கிறது" என்றான். இப்படி இவர்கள் யானையின் உருவத்தைப் பற்றி வழக்காடிக் கொண்டிருக்கையில், அங்கு வந்த பிர யாணி ஒருவன், "நீங்கள் ஏன் சச்சரவு போடுகிறீர்கள்?" என்று கேட்டான். இவர்கள் அவனிடம் சங்கதிகளைச் சொல்லி, அப்பிரச்னையைத் தீர்க்கும்படி கேட்டார்கள். அதற்கு அவன், "உங்களில் யாரும யானையைப் பார்க்க வில்லை. யானை தூணைப்போல் இல்லை; அதன் கால்தான் தூணைப்போலிருக்கிறது. அது ஒரு ஜாடியைப்போலில்லை; அதன் வயிறே அப்படி யிருக்கிறது. யானை ஒரு முறத் தைப்போலில்லை; அதன் காதுதான் அப்படி யிருக்கிறது. யானை ஓர் உலக்கையைப்போலில்லை; அதன் துதிக்கையே அப்படியிருக்கிறது. இவைகள் எல்லாம் சேர்ந்ததோர் உருவமே யானை" என்று சொல்லிப்போனான். ஈசுவர னுடைய ஏதோ ஒரு வடிவத்தை மட்டும் கண்டவர்களும இப்படியே சச்சரவு போடுகிறார்கள்.

21. கிணற்றுத் தவளை

ஒரு கிணற்றில் ஒரு தவளை வெகு காலமாக வசித்து வந்தது. அது அங்கேயே பிறந்து வளர்ந்த போதிலும் சின்னஞ் சிறு தவளையாகவே இருந்தது. ஒரு நாள் சமுத் திரத்தில் வசித்த வேறொரு தவளை வந்து அந்தக் கிணற்றில் குதித்தது.

"நீ எங்கிருந்து வருகிறாய்?" என்று கிணற்றுத் தவளைக் கேட்டது.

"நான் சமுத்திரத்திலிருந்து வருகிறேன்," என்றது கடல் தவளை.

"சமுத்திரமா! அது எவ்வளவு பெரியது?" என்று கேட்டது கிணற்றுத் தவளை.

· "அது வெகு பெரியது" என்று வந்த தவளை கூறிற்று

கிணற்றுத் தவளை தன் காலை நீட்டி, "உன் சமுத்திரம் இவ்வளவு பெரியதாக இருக்குமா?" என்(

"அது இன்னும் பெரியது" என்றது கடல் தவளை.

கிணற்றுத் தவளை அப்பால் கிணற்றின் ஒரு பக்கத்திலிருந்து மற்றொரு பக்கத்துக்குத் தாண்டிக் குதித்து, "உனது கடல் இவ்வளவு பெரியதாக விருக்குமா?" என்று கேட்டது.

"நண்பா, கிணற்றைக் கடலுக்கு எப்படி ஒப்பிட முடியும்?" என்றது கடல் தவளை.

கிணற்றுத் தவளை, "எனது கிணற்றைக் காட்டிலும் பெரியது ஒன்றும இருக்க முடியாது. இதைக் காட்டிலும் பெரியது ஒன்று ஏது? இவன் பொய்யன்; இவனை வெருட்டிவிட வேண்டும்" என்று சொல்லிக் கொண்டது.

விரிந்த நோக்கம் இல்லாதவன் விஷயமும் இப்படிப் பட்டதே. அவன் தனது சிறிய கிணற்றில் உட்கார்ந்து கொண்டு முழு உலகமும் தனது கிணற்றினைக் காட்டிலும் பெரியதன்றென்று நினைக்கிறான்.

22. பனைமரத்துப் பச்சோந்தி

பச்சோந்தியின் நிறத்தைப்பற்றி இருவருக்குள் வெகு மும்மரமான விவாதம் உண்டாயிற்று. "அந்தப் பனைமரத்தின் மீதுள்ள ஒந்தி அழகிய சிவப்பு நிறமுள்ளது" என்றான் ஒருவன். மற்றொருவன், "சே, நீ சொல்லுவது தப்பு. அது சிவப்பு நிறமுள்ளதன்று, நீல நிறமானது" என்று தடுத்துச் சொன்னான். இவர்களுக்குள் வாக்கு

வாதம் தீரவில்லை யாதலால், இருவரும் அம்மரத்தின் கீழேயே எப்போதும் வசித்து, ஓந்தியின் நிறங்களை யெல்லாம் கண்டறிந்த மனிதன் ஒருவனிடம் சென்றனர். சென்றதும ஒருவன், "ஐயா! இந்த மரத்திலுள்ள ஓந்தி சிவப்பு நிறமுள்ளதல்லவா?" என்று கேட்டான். அம் மனிதன "ஆமாம்" என்றான். உடனே மற்றவன், "அதென்ன, நீர் அப்படிச் சொல்கிறீர்! அது சிவப்பு நிறமுள்ளதன்று, நீலநிறமுள்ளதுதானே" என்றான். இதற்கும் அம்மனிதன் பணிவுடன், "ஆமாம்" என்றான். ஓந்தியானது அடிக்கடி நிறம் மாறும் சுபாவமுள்ள தென்பதை அம்மனிதன் தெரிந்துகொண்டவனாதலால், இரண்டு பேர் வார்த்தைக்கும் "ஆமாம்" என்று பதில் சொன்னான். அம்மாதிரியே சச்சிதானந்தமும் அநேக உருவமுள்ளது. ஒரே ஒரு உருவத்தில் ஈசுவரனைக் கண்ட பக்தன் ஈசுவரனுக்கு அவ்வொரு உருவந்தான் உண்டு என்று நினைக்கிறான் ஈசுவரனை அவனது பல்வேறு உருவங்களில் கண்டவன் மட்டுமே, 'இவ்வுருவங்களெல்லாம ஒரே ஈசுவரனுடையவை; ஈஸ்வரனின் ரூபங்கள் அனந்தம' என்று சொல்லக் கூடியவனாவான். ஈசுவரன் உருவமுள்ளவனும் உருவமற்றவனுமாகிறான். ஒருவருங்காணாத அவனுடைய ரூபங்கள் அநேகம் உள்ளன.

23. உருவமும் அருவமும்

ஈசுவரனைக் காணுமற்போனால் இதை யெல்லாம் ஒருவன் அறியமாட்டான். தனது பக்தர்களுக்காக ஈசுவரன் வேறு வேறு விதமாயும் வேறு வேறு உருவமாயுமதோன்றுகிறான்.

ஒரு சாயக்காரன், வஸ்திரங்களுக்குச் சாயமேற்றுவதில் பிறருக்குத் தெரியாத ஒரு முறையைக் கைப்பற்றி வந்தான். "உனது வஸ்திரத்துக்கு எந்த நிறமான சாயம் ஏற்றவேண்டும்?" என்று அவன் தனது வாடிக்கைக்காரனைக் கேட்பான். 'சிவப்பு வர்ணம்' என்று அவன்

சொல்வானானால், சாயக்காரன் தனது தொட்டியில் அவ் வஸ்திரத்தைத் தோய்த்து எடுத்து "இதோ உன் வஸ்திரத்துக்குச் சிவப்பு சாயம் போட்டாயிற்று" என்று கொடுப்பான். மஞ்சள் சாயம் வேண்டுமென்று இன்னொருவன் கேட்பான். அதே தொட்டியில் சாயக்காரன் அவனுடைய வஸ்திரத்தையும் தோய்ப்பான்; வெளியில் எடுத்தபோது அது மஞ்சள் நிறமாக விருக்கும். நீலம், ஊதா, பச்சை முதலிய எந்த நிறம் வேண்டியிருந்தாலும் சரியே, ஒரே தொட்டியில்தான் சாயக்காரன் வேஷ்டியை நனைப்பான், வேண்டப்பட்ட சாயம் வஸ்திரத்தில் ஏற்றப்பட்டிருக்கும்.

இதையெல்லாம் கவனித்துக்கொண்டிருந்த வாடிக்கைக்காரன் ஒருவன் சாயக்காரனிடம் வந்து "நண்பா! எனக்கு ஒருவிதமான நிறத்திலும் பிரியமில்லை. உனது விருப்பத்தைக் கேட்டு அதன்படியே என் வஸ்திரத்துக்குச் சாயமேற்றிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நீ எந்த சாயத்தில் தோய்த்துக்கொண்டிருக்கிறாயோ அந்தச் சாயந்தான் எனக்கும் தேவை" என்றான். பக்தனுடைய தேவைக்குத் தக்கபடி ஈசுவரன் ரூபியாகவோ அரூபியாகவோ தோன்றுகிறான். அப்படித் தோன்றும் திவ்ய ரூபம் ஒவ்வொருவருடைய நிலைமைக்கும் கால தேச வர்த்தமானங்களுக்கும் ஏற்ப வாஸ்தவமாக இருக்கும். ஈசுவரனாகிய சாயக்காரன் மட்டுமே, தான் எந்த நிறமான சாயத்தில் தோய்த்திருக்கிறானென்பதை அறிவான். வாஸ்தவத்தில் எந்த ரூபத்தில் தோன்றவேண்டும், எந்த ரூபத்தை எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது என்ற நிபந்தனைகளுக்கு ஈசுவரன் கட்டுப்பட்டவனே யல்லன்.

நீ பாரமார்த்திக நிலை என்னும்போது வியவகாரிக நிலையும், நித்யம் என்னும்போது லீலையும், வஸ்து என்னும்போது குணங்களும், உருவம் என்னும்போது அருவமும், ஒன்று என்னும்போது பலவும் உனக்கு உண்டென ஏற்படுகின்றன

VI

நம்பிக்கையின் பலன்

24. வந்த கடவுள் வழியில் நின்றார்

ஒரு வண்ணான், ஒரு பக்தனை வெகு கடுமையாக அடிக்கும்போது, பக்தன் "நாராயணா! நாராயணா" என்று மட்டும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். அப்போது, வைகுண்டத்தில் லக்ஷ்மி ஸமேதராய் வீற்றிருந்த ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய காதுகளில் இந்தச் சப்தம் விழுந்தது. அவர் எழுந்திருந்து பக்தனைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் புறப்பட்டு வந்தார். ஆனால் அவர் இரண்டு மூன்று அடி தூரம் சென்றதும் திரும்பிவந்து ஆஸனத்தில் அமர்ந்தார். இதைக் கண்ட லக்ஷ்மிதேவி, "இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் திரும்பிவரக் காரணம் என்ன?" என்று கேட்டாள். "நான் போகவேண்டிய அவசியம் இராது போயிற்று. பக்தனும் வண்ணானாகிவிட்டான். அவன் தன்னைத் தானே காப்பாற்றிக்கொள்ள எண்ணித் தன்னை அடித்தவனைத் திருப்பி அடிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறான். ஆதலால் அங்கு நான் போகவேண்டிய அவசியம் இல்லை" என்று பதில் சொன்னார். முற்றிலும் சரணாகதி செய்தாலொழிய ஈசுவரன் உன்னைக் காப்பாற்ற மாட்டான்.

25. இராதையிடம் யசோதை வேண்டிய வரம்

தனது கோபாலனைப்பற்றிய செய்தி ஒன்றும் அறியாது இருந்த யசோதை ஒரு சமயம் ராதையினிடம் வந்து, "கோபாலனுடைய சமாசாரம் ஏதாவது தெரியுமா?" என்று கேட்டாள். அத்தருணத்தில் ராதை பக்திபரவசப்பட்டிருந்தபடியால் யசோதை சொன்னது

கேட்கவில்லை. தன் நினைவு வந்ததும், தனக்கு முன்னால் நந்தன் மனைவி உட்கார்ந்திருப்பதைக்கண்டு, ராதை அவளுக்குத் கண்டனிட்டாள். பிறகு, அவள் அங்கு வந்த காரியத்தை ராதை வினவ, கோபாலனைத் தேடிவந்ததாகச் சொன்ன யசோதையை நோக்கி, "அம்மா! உமது கண்களை மூடிக்கொண்டு கோபாலனுடைய உருவத்தைத் தியானித்தால் அவனைக் காண்பீர்" என்றாள். உடனே யசோதை கண்களை மூடிக்கொண்டாள். பிரேமஸ்வரூபியான ராதை தனது திவ்யசக்தியை யசோதையினிடத்தில் செலுத்திய மாத்திரத்தில், யசோதை கோபாலனைப் பார்க்கக்கூடியவளானாள். அப்பால் அவள் ராதையைப் பார்த்து, "அம்மணி! நான் கண்ணை மூடிக்கொள்ளும் போதெல்லாம் எனது பிரியனான கோபாலனைக் காணும் படியான வரம் எனக்கு நீ தரவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தாள்.

26. இராமனும் தவளையும்

ராமச்சந்திரர் வனவாசம் பண்ணுகையில், ஒரு நாள் தமது அம்பையும் வில்லையும் தரையில் நிறுத்தி விட்டு, தாகசாந்தி செய்துகொள்வதற்காகப் பம்பா ஸரஸ் என்ற தடாகத்தில் இறங்கினார். மேலே ஏறிவந்து பார்க்கையில் தமது வில், ஒரு தவளையை ஊடுருவிச் சென்றதின் காரணமாக அத்தவளை இரத்தத்தால் நனைந்திருப்பதைக் கண்டார். ஸ்ரீ ராமபிரான் இதற்குப் பெரிதும் வருந்தி, தவளையைப் பார்த்து "ஏ தவளையே! நீ ஏதாவது சப்தம் செய்திருக்கக் கூடாதா? அப்போது நீ இருப்பதை நான் தெரிந்துகொண்டிருப்பேன். உனக்கு இந்த கதியும் நேர்ந்திராதே," என்றார். "ராமா! எனக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேரும்போது, 'ராமா! என்னைக் காப்பாற்று' என்று நான் சொல்வேன். ஆனால் நீயே என்னைக் கொல்லும்போது, நான் யாரிடம் எனது குறையை முறையிட்டுப் பிரார்த்திக்கிறது?" என்று தவளை பதில் சொல்லிற்று

27. கடவுள் வேண்டுவது உள்ளக் கமலம்

ஒரு தனவானுடைய வேலைக்காரன் ஒருசமயம் தன் எஜமானனுடைய வீட்டுக்கு வந்து ஒரு மூலையில் மிகுந்த பயபக்தியுடன் நின்றான். அவன் தன் கையில் எதையோ வஸ்திரத்தால் மூடி வைத்திருந்தான். எஜமானன் அவனைப் பார்த்து "என்ன சமாசாரம்? கையில் என்ன வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய்?" என்று கேட்டான். வேலைக்காரன் துணி மூடிப்பிலிருந்து ஓர் இலந்தைப் பழத்தை எடுத்து, எஜமானன் முன்னால் பணிவுடன் வைத்து அதை எஜமானர் சாப்பிட வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொண்டான். வேலைக்காரனுடைய பக்தியைக் கண்டு சந்தோஷித்த எஜமானன் அந்த அற்புதமான வஸ்துவை அத்யந்தப் பிரியத்துடன் ஏற்று, "அடே! என்ன அழகான பழம், எங்கிருந்து உனக்குக் கிடைத்தது?" என்று கேட்டான். இதுபோல, ஈசுவரனும் பக்தனுடைய ஹிருதயத்தைத்தான் பார்க்கிறான். அவனுடைய மஹிமைகள் அளவற்றன என்றாலும் அவன் பக்திக்கு வசப்படுகிறான்.

28. குடிசைக் குரியவர் யார்?

பரமஹம்ஸர் (பிரதாப சந்திர முஜும்தாரை நோக்கி):—நீர் நன்றாகப் படித்துத் தேர்ந்த சாமர்த்திய சாலி; நல்ல ஞானி. கேசவ சந்திரஸேனரும் நீரும், கௌரங்கரையும் நித்தியானந்தரையும் போல சகோதர பாவம் கொண்டவர்கள். உலக வியவகாரங்களாகிய உபன்யாஸங்கள், தர்க்கங்கள், கட்சிப் பிரதிகட்சிகள் இவைகளை வேண்டுமளவும் நீர் பார்த்தாய் விட்டது. இன்னும் இவைகளில் உமக்கு விருப்பமிருக்கிறதா? சிதறியோடும் மனதை ஒன்றாக்கி ஈசுவரனிடம் செலுத்தவேண்டிய காலம் உமக்கு வந்து விட்டது. திவ்ய சாகரத்தில் ஆழ்ந்து முழுகும்.

பூஜாம்தார் :—நான் அதைச் செய்யவேண்டியது தான் ; சந்தேகமில்லை. ஆனாலும் கேசவசந்திரஸேன ருடைய பேரையும் புகழையும் நிலைநிறுத்துவதற்காகவே, நான் இவைகளையெல்லாம் செய்கிறேன்.

பரமஹம்ஸர் (புன்சிரிப்புடன்) :—உமக்கு ஒரு கதை சொல்கிறேன் : ஒரு மனிதன் மலையுச்சியில் ஒரு குடிசையைக் கட்டினான். அதைக் கட்டி முடிப்பதற்குப் பணச் செலவும் பிரயாசையும் அதிகமாக வேண்டியிருந்தன. கொஞ்ச நாட்களுக்கெல்லாம் புயற்காற்று அடிக்கத் தொடங்கியது. அப்போது அக்குடிசை முன்னும பின்னுமாக அசைந்து ஆடிற்று. அது கீழே விழுந்து விடாமல் இருக்கும்பொருட்டு, அம்மனிதன் வாயு பகவானை நினைத்து, "சுவாமி ! எனது குடிசையை நாசமாக்காமலிருக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான். ஆனல் வாயு பகவான் இதைக் கேட்கவில்லை. அவன் மறுபடியும் பிரார்த்தித்தான். அப்போதும குடிசை காற்றில் அசைந்துகொண்டே யிருந்தது. அப்போது அவனுக்கு ஓர் உபாயம் தோன்றிற்று. ஹனுமானனவர் வாயுவின் புத்திரன் என்பது அவனுடைய ஞாபகத்துக்கு வந்தது. உடனே அவன், "பிரபோ ! இந்தக் குடிசையைக் காப்பாற்றவேண்டும். இது உங்களுடைய குமாரனை ஹனுமாருடையது" என்று கூவினன். அப்போதும் வாயு பகவான் கவனிக்கவில்லை. ஆகவே, அம்மனிதன், "சுவாமி ! இந்தக் குடிசையைக் காப்பாற்ற வேண்டும். இது ஹனுமானுடைய பிரபுவான ராமபிரானுடையது" என்று கத்தினன். இதையும் வாயு பகவான் லட்சியம் பண்ணவில்லை. அப்பால் அந்தக் குடிசை கீழே விழுந்து விடும்போலிருந்த தருணத்தில், அவன் தன்னுயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவேண்டியதற்காக வெளியே ஓடி வந்து, "இந்தக் குடிசை நாசமாகத்தான் போகட்டும். எனக்கென்ன ?" என்று சொல்லத் தொடங்கினன்.

கேசவ சந்திரஸேனருடைய பெயரைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற கவலை உமக்கு இப்போது இருக்கலாம். ஆனால் அவருடைய பெயரைப்பற்றி யெழுந்த தர்ம ஸ்தாபனம் ஈசுவரனுடைய சித்தத்தால்தான் உண்டாயிற்றென்பதையும், அத்தர்ம ஸ்தாபனம் நிலைத்து நிற்கக் கூடியதும் அதே ஈசுவர சித்தத்தால்தான் என்பதையும் நீர் தெரிந்து கொண்டு சாந்தமடைய வேண்டும். ஆதலால், நித்யாநந்த சாகரத்தில் ஆழ்ந்து முழுகும்.

29. மனிதனுக்கு மலம் செய்த உபதேசம்

ஒரு மனிதன் ஒரு சாதுவிடம் போய், தன்னை மிகவும் பணிவுடையவனாகக் காட்டிக்கொண்டு நின்று, "சுவாமி! நான் மிகவும் தாழ்ந்தவன்; நான் கடைத்தேறும வழி இன்னதென்பதைச் சொல்லி யருளவேண்டும்" என்றான். இவனுடைய உள்ளக் கருத்தை யறிந்த சாதுவானவர், "நல்லது; முதலில் உன்னைக் காட்டிலும் தாழ்ந்ததான பொருளைக் கொண்டுவா" என்றார். அம்மனிதன் அவ்வாறே சென்று எங்கும தேடிப்பார்த்தான்; அவனைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவொன்றையும காணவில்லை. கடைசியாக அவன் தன்னுடைய மலத்தைக் கண்டு, "இதோ ஒன்று என்னைக் காட்டிலும் தாழ்ந்ததாகக் கிடைத்தது" என்று எண்ணிக்கொண்டு, அதை எடுத்துச் சாதுவிடம் கொண்டுபோவதற்காகக் கையை நீட்டினான். அத்தருணத்தில் அம்மலத்தின் உள்ளிருந்து, "ஏ பாவியே! என்னைத் தொடாதே; நான் இனிமையான பணியாரமாக விருந்தேன். தேவர்களுக்கு நிவேதனம் பண்ணக் கூடியதாயும், பார்ப்போருடைய கண்ணுக்கு இன்பம தரக்கூடியதாயும் இருந்த என்னை எனது துரதிருஷ்டம உன்னிடம் கொண்டு சேர்த்தது; உனது சகவாஸத்தினால் நான் இந்தக் கேவலமான நிலைமையை அடைந்தேன்; என்னைக் கண்டவர்கள் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டும மூக்கைப் பிடித்துக்கொண்டும் அப்பால் போய்விடுகின்றனர். உன்னோடு ஒருதரம் சகவாஸம செய்

ததினாலேயே எனக்கு இந்த துர்த்தசை உண்டாயிற்று. இன்னுமொருதரம் என்னை நீ தொடுவாயானால், எனக்கு இன்னும் தாழ்ந்த நிலைமை யுண்டாகாதா?'' என்ற வார்த்தைகள் கிளம்பின. இதனால் அம்மனிதன் வாஸ்தவமான பணிவு இன்னதென்பதைத் தெரிந்துகொண்டான். அது காரணமாக அவன் பூரண ஞானத்தை யடைந்தான்.

30. நாரத கர்வபங்கம்

தேவரிஷியான நாரதர் ஒரு காலத்தில் மமதை கொண்டு பக்தியில் தன்னை மிஞ்சியவர் எவருமில்லை என்று நினைத்தார். சர்வேசுவரனான பகவான் இவருடைய மனக்கருத்தை அறிந்து இவரைப் பார்த்து, "நாரதரே! இன்ன இடத்தில் என்னுடைய பரம பக்தன் ஒருவன் இருக்கிறான்: அங்கு சென்று அவனோடு நட்புக்கொண்டு உறவாடி வாரும'' என்றார். நாரதர் அப்படியே அங்கே சென்று ஒரு குடியானவனைக் கண்டார். அவன் அதிகாலையில் எழுந்திருந்து, "ஸ்ரீ ஹரி'' என்று ஒருதரம் சொல்லிவிட்டுக் கலப்பையை எடுத்துக்கொண்டு போய், நாள்முழுவதும் வயலில் உழுது விட்டு, இரவில் படுக்கைக்குச செல்லும்போது, இனனொரு தரம ஹரி நாமஸ்மரணம பண்ணினான். "இநதப் பட்டிககாட்டானை எபபடிப பக்தன் என்று சொல்வது? நாள முழுவதும் தன் காரியத்தையே செய்கிறான். பக்திமானாகத் தோற்றவில்லை'' என்று நாரதர் தமக்குள் நினைத்துககொண்டு பரநதாமனிடம் சென்று, தமது அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டார். பகவான் நாரதரைப் பார்த்து, "எண்ணெய் நிரமபிய இந்தக் கிண்ணத்தை எடுத்துக்கொண்டு இந்தப் பட்டணத்தை ஒரு தரம் சுற்றிவாரும். ஆனால் ஒரு துளி எண்ணெய் கூடக் கீழே சிந்தாமல் ஜாக்கிரதையாக விருக்கவேண்டும்'' என்றார். நாரதர் அவ்விதமே செய்து பகவானிடம் திரும்பி வந்தபோது "ஊரைச சுற்றி வரும்போது எத்தனை தடவை என்னை நினைத்தீர்?'' என்று பகவான் கேட்டார். "பிரபோ ஒருதரமகூட

நினைக்கவில்லை. எண்ணெய் நிரம்பிய கிண்ணத்தின்மீது கவனமாக இருக்கையில் வேறு ஒரு ஞாபகமும் வரவில்லை" என்று நாரதர் பதில் சொன்னார். "நல்லது, நாரதரே! இந்த ஒரு கிண்ண எண்ணெயினால் நீர் என்னை முற்றிலும் மறந்துபோய்விட்டீர்: ஆனால் அந்தக் குடியானவனைப் பாரும்: பாரமான ஸம்ஸாரச் சுமையைத் தாங்கிக்கொண்டிருந்த போதிலும், 'தினந்தோறும் தவறாமல் இரண்டு தரம் என்னை ஸ்மரிக்கிறான்" என்று பகவான் கூறியருளினார்.

31. நம்பிக்கையும் அவநம்பிக்கையும்

ஓரிடத்தில் இரண்டு யோகிகள் ஈசுவரனைக் காணும் பொருட்டுத் தவம் புரிந்துகொண்டிருந்தனர். ஒருநாள் அவர்களுடைய ஆசிரமம் வழியாகத் தேவரிஷியான நாரதர் போய்க்கொண்டிருந்தார். யோகிகளுள் ஒருவர், "நாரதரே! இப்போது வைகுண்டத்திலிருந்துதான் வருகிறீரோ?" என்று கேட்டார். "ஆமாம்" என்றனர் நாரதர். இரண்டு யோகிகளும், "அப்படியானால் இப்போது சர்வேசுவரன் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறான் என்பதைச் சொல்லும்" என்றனர். "ஓர் ஊசிக்காதின் வழியாக ஈசுவரன் யானைகளையும் ஒட்டகங்களையும் போகச் செய்து விளையாடுவதை நான் கண்டேன்," என்று நாரதர் பதில் சொன்னார். யோகிகளில் ஒருவர், "அதில் ஆச்சரியம் ஒன்றும் இல்லை ஈசுவரனால் ஆகாத காரியம் ஒன்றுமே கிடையாது" என்றார். மற்றொரு யோகியோ, "ஓ! இது அசட்டு வார்த்தை நீர் சொல்வது அசம்பாவிதம். இது நீர் வைகுண்டத்துக்குப் போகவே இல்லை என்பதைக் காட்டுகின்றது" என்றார்.

முன்னவர் பக்தர். அவருக்குக் குழந்தைகளின் நம்பிக்கையைப்போன்ற விசுவாசம் இருந்தது. ஈசுவரனால் முடியாத காரியம் ஒன்றுமே கிடையாது. அவருடைய சுபாவத்தை ஒருவராலும் முற்றிலும் தெரிந்துகொள்ள முடியாது. அவரைப்பற்றி எதைச் சொன்னாலும் பொருந்தும்.

32. நம்பிக்கையின் மேன்மை

ஒரு மனிதனுடைய மகன் மரணத்தறுவாயிலிருந்தான். ஒருவாற்றாலும் குணமடைய ஏதுவில்லாமலிருந்தது. அத்தருணத்தில் அங்கு வந்த ஒரு சாது, "ஒரே ஓர் உபாயம் இருக்கிறது. ஒரு மனிதனுடைய மண்டையோட்டில் சுவாதி நட்சத்திரம் உச்சமாகும் சமயத்தில் பெய்யும் மழைத்துளியுடன் நல்ல பாம்பின் விஷத்தைக் கலந்து கொண்டு வந்தால், அது உன் மகனைப் பிழைக்கச் செய்யும்" என்றார். உடனே அம்மனிதன் காலத்தைக் கவனித்துப் பார்த்தான். சுவாதி நட்சத்திரம மறுநாட் காலையில் உச்சமாகுமென்பதை அறிந்து ஈசுவரனை நோக்கி, "பிரபோ! இந்த நிபந்தனைகளையெல்லாம் முற்றச் செய்து என் மகனைக் காப்பாற்றும்" என்று பிரார்த்தித்தான். பின்னர், அவன் அதிக சிரத்தையுடனும் ஆவலுடனும் மனிதனுடைய மண்டையோட்டைத் தேடிச் சென்றான். கடைசியில், ஒரு மரத்தினடியில் ஒரு மண்டையோடு கிடந்தது. அதை எடுதது, ஒரு பக்கம் வைத்து, மேலும பிரார்த்திக்கையில், மழை பெய்யத் தொடங்கி, அவன் வைத்திருந்த மண்டையோட்டில் சில துளிகள் விழுந்தன. பின்னர், அவன், "ஈசுவரனே! இரண்டு காரியங்கள் பூர்த்தியாயின. இன்னொன்றையும் பூர்த்தியாக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான். கொஞ்ச நேரத்துக்கெல்லாம் அந்த மண்டையோடு இருந்த இடத்தின் அருகாமையில் ஒரு தவளை தென்பட்டதைக் கண்டு, மறுபடியும பிரார்த்தித்தான். அப்போது அந்தத் தவளையைப் பிடிக்கவேண்டுமென்று கருதிய நல்ல பாம்பு ஒன்று புல்லிலிருந்து பாய்ந்தெழுந்தது. ஆனால் அந்த க்ஷணததில் அத்தவளை தப்பித்துக் கொள்ளுவதற்கு மண்டையோட்டைத்தாண்டி அப்புறம் தாவிக் குதிக்க, பாம்பின் விஷம் அவ்வோட்டுக்குள் விழுந்தது. உடனே ஆனந்தமடைந்து, பூரண நன்றி யறிதலுடையவனாகி, அம்மனிதன், "ஈசுவரா! உனது அருளால் முடி

யாத காரியங்களும் முடிகின்றன. இனி என் மகன் உயிர் பிழைத்து எழுந்திருப்பானென்பது நிச்சயம்'' என்று கூறினான். ஆதலால்தான், உண்மையான நம்பிக்கையும் தீவிரமான ஆவலும் இருந்தால் ஈசுவர கிருபையால் உனக்கு எல்லாம் உண்டாகும் என்கிறேன்.

33. உண்டும் உண்ணாதவர்

ஆத்ம ஞானத்துக்கு ஞான சாதனைகள் மிகவும் அவசியம். ஆனால், விசுவாசம் பூரணமாக விருந்தால், கொஞ்ச அப்பியாசமே போதுமானதாக விருக்கும்.

ஒரு சமயத்தில் வியாஸர் யமுனை நதியைக் கடந்து போகவிருந்தனர். அதே தருணத்தில் கோபிகா ஸ்திரீகளும் அங்கு வந்தனர். ஆனால் ஓடக்காரன் ஒருவனுமில்லை. ஆதலால் அவர்கள் வியாஸரை நோக்கி, "சுவாமி! இப்போது என்ன செய்கிறது?'' என்று கேட்டனர். அதற்கு வியாஸர், "விசாரப்படவேண்டாம். நான் உங்களை அக்கரைக்கு அழைத்துச் செல்கிறேன். ஆனால், எனக்குப் பசியாகவிருக்கிறது. உங்களிடம் ஏதாவது தின்பண்டம் இருக்கிறதா?'' என்றனர். கோபிகாஸ்திரீகள், தாங்கள் வைத்திருந்த பால், ஏடு, வெண்ணெய் எல்லாவற்றையும் கொடுக்க, வியாஸர் அவைகளை வாங்கிப்புசித்தார். பிறகு கோபிகள், "ஆற்றைக் கடப்பது எப்படி?'' என்று கேட்க, வியாஸர் ஆற்றங்கரையில் நின்றுகொண்டு, "யமுனா தேவீ! நான் இன்று உபவாஸமிருப்பது மெய்யானால் நீ எங்களுக்கு வழி விடவேண்டும்; நாங்கள் ஆற்றைக் கடந்து அக்கரை போய்ச் சேருகிறோம்'' என்று பிரார்த்தித்தார். அப்படிப் பிரார்த்தித்தவுடன், யமுனை நதியின் ஜலத்தில் ஒரு பிளவு உண்டாகியது; தரை தெரிந்தது. கோபிகளுக்கு அதியாச்சரியமுண்டாயிற்று. அவர்கள் கொடுத்த பால் முதலியவற்றை வியாஸர் வாங்கிப் புசித்திருக்க, அவர், "இன்று உபவாஸமிருப்பது மெய்யானால்'' என எப்படிச் சொல்லக்கூடும் என்று அவர்கள் நினைத்தனர். அந்-

தப் பண்டங்களைப் புசித்தது அந்தர்யாமியான ஈசுவரனே தவிர வியாஸரல்லர். இந்த விஷயத்தில் வியாஸருக்கு இருந்த விசுவாஸத்தின் பலத்தினால் அவர் அப்படிச் சபதம் பண்ணினார் என்பதைக் கோபிகா ஸ்திரீகள் தெரிந்துகொள்ளவில்லை.

34. சிறுவனின் சிவபூஜை

ஒரு கனவான் வீட்டில் ஒரு பிராமமணர் பூஜை செய்து வந்தார். ஒரு சமயம அப்பிராம்மணர் வெளியூருக்குப் போக நேர்ந்தபோது, தம் சிறு மகனிடம் பூஜையை ஒப்புவித்து, "தினந்தோறும் நிவேதனத்தை சுவாமி முன்னால் வைத்து, அவருக்கு அமுது செய்து வை" என்று சொல்லிப்போனார். பிதாவின் கட்டளைப்படி நடந்த பையன், நைவேத்தியத்தை சுவாமி முன்னால் வைத்து, மௌனமாகக காத்திருந்தான். ஆனால் சுவாமி பேசவுமில்லை; நைவேத்தியத்தை அமுது செய்யவுமில்லை. பையன் நெடுநேரம் வரையில் பொறுத்துப் பார்த்தான். பூஜா கிருகத்திலிருந்து சுவாமி கீழே இறங்கிவந்து, நைவேத்தியத்தின் முன்னர் உட்கார்ந்து அதனைப் புசிப்பார் என்று அப்பையன் திடமாக நம்பியிருந்தான். ஆதலால், அவன், "சுவாமி! சீக்கிரம் வந்து சாப்பிடும். எனக்கு நாழிகையாகிறது; என்னால் இனிமேல் காத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது" என்றான். இதற்கும் சுவாமி பதில் சொல்லவில்லை. ஆதலால், பையன் "சுவாமி உமக்கு அமுது செய்விக்க வேண்டுமென்று என் பிதா சொல்லிப் போயிருக்கிறார். அப்படியிருக்க, நீர்ஏன் இன்னும உண்ண வராமலிருக்கிறீர்? என் பிதா கூப்பிட்டால் வந்து அமுது செய்து போகும் நீர், என்னால் நிவேதனம செய்யபபட்டதைப் புசிக்காமலிருப்பதற்கு நான் என்ன அபராதம் செய்திருக்கிறேன்?" என்றுசொல்லி நெடுநேரம் அழுதான். பின்னர் தலையை நிமிர்த்திப் பார்க்கையில், சுவாமி மனித ரூபத்தை எடுத்துக் கொண்டு நைவேத்தியத்தைச் சாப்பிடுவதைக் கண்டான்! பூஜை முடிந்ததும் பையன் வெளியில்

வந்தான். வீட்டுக்காரர்கள், "பூஜை ஆகிவிட்டால் நைவேத்தியத்தைக் கொண்டு வருகிறதுதானே" என்றனர். "எல்லாவற்றையும் சுவாமி சாப்பிட்டு விட்டாரே" என்று பையன் பதில் சொன்னான். அவர்கள் ஆச்சரியப் பட்டு "என்ன சொல்கிறாய்?" என்றனர். "நான் நிவேதனம் செய்தவற்றை யெல்லாம் சுவாமி சாப்பிட்டுவிட்டார்" என்றான் பையன். அப்பால், அவர்கள் பூஜாகிருகத்தினுள் நுழைந்து பார்க்க, நைவேத்தியம் வைக்கப்பட்டிருந்த பாத்திரங்கள் வெறும் பாத்திரங்களாக இருக்கக் கண்டு, பிரமித்து நின்றனர். உண்மையான நம்பிக்கையும் தீவிரமான அவாவும் இப்படிப்பட்ட மகிமையை உடையன.

35. 'கிருஷ்ணனே உன் அண்ணன்'

தீவிரமான ஆசை இருந்தால் ஈசுவரனை நிச்சயமாகக் காண முடியும். தாயைக் காணவேண்டுமென்று குழந்தை எவ்வாறு உருகுமோ, அப்படிப்பட்ட சிசுவைப்போன்ற ஆவலும் விசுவாசமும் ஒருவனுக்கு இருக்கவேண்டும்.

ஜடிலன் என்ற ஒரு சிறுவன் இருந்தான். அவன் தன்னந் தனியாகக் காட்டு வழியே பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போவான். அடிக்கடி அவனுக்குத் தனியாகப் போக விருப்பதனால் பயமுண்டாவதுண்டு. ஆகவே அவன், அதைப்பற்றித் தன் தாயாரிடம் சொல்ல, அவள் "குழந்தாய்! நீ ஏன் பயப்படவேண்டும்? பயமுண்டானால் 'கிருஷ்ணா' என்று கூப்பிடு" என்றாள். "கிருஷ்ணன் யார் அம்மா?" என்று பையன் கேட்டான். "அவன் உன்னுடைய அண்ணன்" என்று அவன் தாய் பதில் சொன்னாள். அப்பால் ஜடிலன் ஒரு நாள் காட்டுவழியே போகையில் பயப்பட்டு "அண்ணா?" என்று உரக்கக் கூப்பிட்டான். ஒருவரும் வரவில்லை. ஆதலால் பையன், "அண்ணா! கிருஷ்ணா! நீ எங்கிருக்கிறாய்? எனக்குப் பயமாகவிருக்கிறது, வந்து காப்பாற்று" என்று மறுபடியும் கூவினான். இந்தக் குழந்தையின் விசுவாசத்தைக் கண்ட

ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான், உடனே ஒரு சிறுவனைப்போல உருவந்தரித்து வந்து, "தம்பி! இதோ இருக்கிறேனே! நீ என் பயப்படுகிறாய்? என்னுடன் கூட வா; நான் உன்னைப் பள்ளிக்கூடத்தில் கொண்டுபோய் விடுகிறேன்" என்று சொல்லி அழைத்துக்கொண்டுபோனார். அங்கே போனதும், "தம்பி! நீ கூப்பிடும் போதெல்லாம் வருகிறேன். பயப்படாமலிரு" என்று சொல்லியருளினர். உண்மையான விசுவாசமும் ஆசையும் இப்படிப்பட்ட மஹிமையை உடையன.

36. ஆற்றைக்கடந்த பால்காரி

ஓர் இடைச்சி, ஆற்றுக்கு அக்கரையில் வசித்து வந்த பிராம்மண குரு ஒருவருக்குத் தினந்தோறும் பால் கொண்டு போய்க் கொடுத்து வருவது வழக்கம். ஒரு சமயம் படகு சரிவரப் போகாதபடியால், தினந்தோறும் பால்கொண்டுபோய்க் கொடுப்பதில் சுணக்கம் ஏற்பட்டது. இபபடிச் சுணக்கம் ஏற்பட்டதற்காக ஒரு நாள் குரு கடிந்துகொள்ளவே, இடைச்சி, "சுவாமி! நான் என்ன செய்வேன்? தினமும அதிகாலையில்தான் நான் வீட்டை விட்டுப் புறப்படுகிறேன். ஆற்றங்கரைக்கு வந்ததும ஓடக்காரனுக்கும் ஜனங்களுக்குமாக நெடு நேரம் காத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டியிருக்கிறது" என்றாள். "ஏ பெண்ணே! பகவந்நாமததைச் சொல்லிக் கொண்டு ஜனங்கள் சமஸாரமாகிய சாகரத்தையே கடந்து விடுகிறார்கள்? உன்னால் இந்தச் சிறிய ஆற்றைக் கடக்க முடியவில்லையா?" என்றார குரு. ஆற்றைக் கடக்கிறதற்குச் சுலபமான வழியைத் தெரிந்துகொண்ட கள்ளம் கபடமற்ற இடைச்சிக்கு வெகு சந்தோஷமுண்டாய் விட்டது. மறுநாள் முதற் கொண்டு குருவுக்கு அதிகாலையிலேயே பால் கிடைத்து வந்தது. ஒரு நாள, அவர் இடைச்சியைப் பார்த்து, "நீ இப்போது தாமதமாக வருவதில்லையே; எப்படிச் சீக்கிரம் வர முடிகிறது?" என்று கேட்டார். "சுவாமி, தேவரீர் சொல்லியபடி நான் பகவந்

நாமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு ஆற்றைத் தாண்டி வருகிறேன். ஓடக்காரனுக்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறதில்லை'' என்றாள். இடைச்சியின் வார்த்தையில் நம்பிக்கை பற்ற குரு, "நீ எப்படி ஆற்றைத் தாண்டி வருகிறாய் என்பதை எனக்குக் காட்டுவாயா?'' என்றார் இடைச்சி சம்மதப்பட்டு, குருவை அழைத்துக்கொண்டு வந்து ஆற்று ஜலத்தின்மீது நடக்கத்தொடங்கினாள். அப்படிக் கொஞ்சம் நடந்ததும் பின்னால் திரும்பிப் பார்த்து, குரு நடக்க முடியாமல் கஷ்டப்படுவதைக் கண்டு, "சுவாமி! இது என்ன! பகவந நாமத்தை வாயால் சொல்லிக்கொண்டு, வஸ்திரம் எங்கே நனைந்து விடப்போகிறதோ என்று கைகளினால் அதைத் தூக்கிக்கொள்ளுகிறீர்களே! தங்களுக்கு ஈசுவரனிடத்தில் பூரணமான நம்பிக்கை இல்லை'' என்றாள். உலகில் ஒரு மனிதனாலேயோ ஸ்திரியாலேயோ காட்டப்பட்டுள்ள அபூர்வ விந்திகள் எல்லாவற்றினுடைய ரகஸியம் யாதெனில், ஈசுவரனே கதி என்று அவனிடம் முழு நம்பிக்கையுடன் தன்னை ஒப்படைத்து விடுவதேயாம்.

37. நாரதர் நரகம் சென்ற விதம்

ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாய்க் காணும் மனிதனின் சுயேச்சை, இறைவனின் அருள் ஆகிய இவையிரண்டிலும எது முக்கியமானது என்பதை அறியக்கூடாத இரண்டு சிஷ்யர்கள் ஒரு நாள் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம் சென்றனர். அவர் "சுயேச்சையைபபற்றி மிகவும் பிரமாதமாகப் பேசுகிறீர்கள்! எல்லாம் இறைவனின் இச்சையை ஒட்டியே நடக்கின்றன. ஒரு மூலையில் கட்டப்பட்ட ஒரு பசுவைப் போல் நமது இச்சைகள் எல்லாம் இறைவனுடைய இச்சையுடன் பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அப்பசுவின் கயிற்றின் அளவுக்குச் சுயேச்சை அதற்கிருப்பதுபோலவே நமக்கும் சிறிதளவு சுயேச்சை இருப்பது வாஸ்தவம. அதனால் மனிதன் எல்லாம் தனதிஷ்டமென்று நினைத்து விடுகிறான். ஆனால் அம்மனிதனின் இச்சைகளெல்லாம் இறைவனின் விருப்பத்தைப் பொறுத்தனவே யென்பதை

நிச்சயமாய் உணருங்கள்" என்று அவர்களுக்குபதேசித்தார்.

. "அப்படியானால் தியானம், தவம், பிரார்த்தனை முதலியவைகள் அநாவசியமா? எல்லாம் கடவுளின் இச்சை. அவன் இஷ்டப்படியேதான் எல்லாம் நடக்கும் என்று சும்மாவிருந்துவிடலாமே?"

"ஓ! வெறும் வாயால் மாத்திரம் அவ்வார்த்தைகளைச் சொல்லிவிட்டால்போதுமா? முட்செடியில் கைபட்டதும் முட்கள் தைப்பதால் உண்டாகும் வேதனை இல்லையென்று வாயினால் மாத்திரம் எத்தனை தரம் சொன்னாலும் நீங்கி விடாது. தெய்வ வழிபாடுகள் முழுதும் மனிதனின் செய்கைக்குள் அடங்குவதானால் பிறகு ஒவ்வொருவரும் அம்மாதிரி செய்துவிடமாட்டார்களா? ஒவ்வொருவரும அதைச் செய்ய முடியாது. ஆனால் ஒன்றுண்டு. அவனால உனக்களிக்கப்பட்ட பலத்தை நீ சரியான முறையில் உபயோகிக்காவிட்டால் உனக்கு அதிகம கொடுக்கமாட்டான். அதனால்தான் சுயம்பிரயாசை மிகவும் அவசியம். ஆகையால் இறைவனின் அருளைப் பெறுவதற்குத் தகுதியாவதற்குக்கூட ஒவ்வொருவரும் சிரமப்படுதல் அவசியம. இவ்வித சுயப்பிரயாசையும், இறைவனின் அருளும் சேருமானல், பல ஜன்மாந்தர வினைகள் இவ் வொரே ஜன்மத்தில் ஒழிந்துவிடும். சிறிதளவேனும சுயப்பிரயாசை மிகவும் அவசியமாகும. இதனை விளக்கக் கதையொன்று சொல்லுகிறேன் கேட்பாய். ஒரு முறை ஸ்ரீமன் நாராயணன் நாரதரை நோக்கி, 'நீ நரகத்திற்குப் போகக் கடவாய்' என்று சாபமிட்டார். நாரதர் இதனைக் கேட்டு மிகவும் மனக் கிலேசப்பட்டார். பகவானை மனமுருகிப் பிரார்த்தித்து ' சுவாமீ! நரகலோகம எங்குளது என்று வேண்டிக்கொண்டார். விஷ்ணுவானவர் தரையிலே பிரபஞ்சத்தின் படமொன்று வரைந்து தேவலோகம் இருக்குமிடத்தையும் நரகலோகம் இருக்குமிடத்தையும் அப்படத்தின் மூலம் சுட்டிக் காட்டினார். நாரதர் "நரகம்" என்று

எழுதப்பட்ட இடத்தைக் காட்டி, 'நரகம் இப்படித் தானிருக்குமா? இதுதான் நரகம்' என்று சொல்லிக் கொண்டே அந்த நரகம் என்று எழுதப்பட்ட இடத்தின் மீது விழுந்து புரண்டு, "நான் நரக தண்டனையை அனுப்வித்து விட்டேன்" என்று கூறினார் புன்சிரிப்புடன் விஷ்ணுவானவர் 'அஃதெப்படியாகும்?' என்றார் அதற்கு நாரதர், "என் சுவாமி! வைகுண்டமும் நரகமும உம்முடைய சிருஷ்டியே யல்லவா? படத்தை நீரே வரைந்தீர். நரகம் இருக்குமிடத்தையும் நீரே யன்றோ 'நரகம' என்று சொன்னீர். ஆகையால் அது உண்மையான நரகம் ஆய் விட்டது. நானும் அதன்மீது புரண்டு எழுநதுவிட்டேன். தண்டனை தீர்ந்துவிட்டது" என்று மறுமொழி கூறினார். நாரதர் பூரண நம்பிக்கையோடு சொன்னதால் பகவானும் அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் திருப்தி அடைந்தார்.

38. அர்ஜுன கர்வபங்கம்

ஒரு சமயம் கிருஷ்ண பரமாத்மாவின் ஸகாவான அர்ஜுனனுடைய மனத்தில் கர்வம் உதித்தது. தான் கிருஷ்ணனிடத்தில் வைத்திருக்கும் பிரேமையையும் பிரியத்தையும் காட்டிலும அதிகமாக வேறொருவரும் வைத்திருக்கமாட்டாரென அவன் கருதியிருந்தான். சர்வக்ஞரான கிருஷ்ணன் இதையறிந்து அர்ஜுனனுடன் ஒரு நாள் உலாவப் புறப்பட்டுப் போனார். கொஞ்ச தூரம் போனதும், உலர்ந்த புல்லைத் தின்று கொண்டிருந்த பிராம்மணன் ஒருவனை இருவரும் கண்டனர். அவன் இடுப்பில் கூரிய கத்தியொன்று தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவன் வைஷ்ணவன் என்பதை அர்ஜுனன் தெரிந்துகொண்டான். வைஷ்ணவர்கள் ஜீவ ஹிம்சை செய்யார்கள். பச்சைப் புல்லுக்கும் உயிர் இருக்குமாதலால் இந்தப் பிராம்மணன் உயிரற்ற உலர்ந்த புல்லைத் தின்றுகொண்டிருநதான். ஆனால் அவன் பக்கத்தில் ஒரு கத்தி தொங்கினதின் பொருள மட்டும் அர்ஜுனனுக்கு விளங்கவில்லை. ஆகவே அவன் கிருஷ்ண பரமாத்

மாவை நோக்கி, "பிரபோ! இதென்ன விந்தை; அவன் புல்லுக்குக்கூட ஹிம்சை செய்யாத விரதமுடையவன் போலத் தோன்றுகிறன்; என்றாலும் ஹிம்சை செய்யக் கூடிய கத்தியை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறனே, அது ஏன்?" என்று கேட்டான். "அவனையே கேட்டுத் தெரிந்துகொள," என்று பகவான் பதில் சொல்லி அருளி ஞர். உடனே அர்ஜுனன் அந்தப் பிராம்மணனிடம் சென்று, 'சுவாமி! நீர் ஜீவ ஹிம்சை செய்வதில்லை, உலர்ந்த புல்லைத் தின்கிறீர். அப்படியிருக்க இந்தக் கூரிய கத்தியை ஏன் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்?" என்று கேட்டான்.

பிராம்மணன் :—நான்கு துஷ்டரைத் தண்டிக்கிறதற் காக இந்தக் கத்தியை வைத்திருக்கிறேன். அவர்களைச் சந்திக்கும் காலத்தைத்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக் கிறேன்" என்றன்.

அர்ஜுனன் :—அவர்கள் யாவர்?

பிராம்மணன் :—பாபி நாரதன்.

அர்ஜுனன் :—நாரதரா! அவர் என்ன செய்திருக் கிறர் அப்பா?

பிராம்மணன் :—அவனுடைய அகம்பாவத்தைப் பார்? எப்போது பார்த்தாலும பாட்டும் சங்கீதமும்தான் அவனுக்கு. அவைகளினுல் பகவானுக்கு ஒரு நிமிஷ நித்திரைக் கூடக் கிடையாது. சுவாமியினுடைய சௌகரி யத்தை அவன் கொஞ்சமேனும் கவனிக்காமல் இரவு பகலாக பகவந்நாம சங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டு அவரு டைய நிம்மதியைக் குலைத்துக்கொண்டிருக்கிறன்.

அர்ஜுனன் :—இரண்டாமவன் யாவன்?

பிராம்மணன் :—கர்வம் படைத்த திரௌபதி.

அர்ஜுனன் :—அவளுடைய பிழை என்ன?

பிராம்மணன் :—அவளுடைய அக்கிரமத்தைத்தான் பார். பகவான் போஜனம் செய்யப்போகும் சமயத்தில்

அவரைக் கூப்பிட்டாள். ஆதலால் அவர் துர்வாஸ ரிஷி யின் சாபத்திலிருந்து பாண்டவர்களைக் காப்பாற்றுவதற் காகக் காம்ய வனத்துக்குப் பட்டினியாய்ச் செல்லவேண்டி யிருந்தது. இன்னும் கேள். தான் சாப்பிட்டபின் மிகுந் திருந்த அன்னத்தை என் பகவானுக்குப் போடவந்த அவளுடைய வன்னெஞ்சத்தைப் பற்றி என்ன சொல் கிறது!

அர்ஜுனன்:—மூன்றாவது யார்?

பிராம்மணன்:—கல் நெஞ்சனான பிரஹ்லாதன். கொஞ்சம் கூடத் தயங்காமல் அவன் எனது சுவாமியைப் பொங்கும் எண்ணெய்க் கொப்பரையில் இறக்கும்படியாக வும், யானைகளின் கால்களால் இடறப்படும்படியாகவும், வஜ்ரம் போன்ற தூணைப் பிளந்துகொண்டு வரும்படியும் செய்தானே!

அர்ஜுனன்:—நான்காமவன் யாவன்?

பிராம்மணன்:—அதமனான அர்ஜுனன்.

அர்ஜுனன்:—அர்ஜுனனா? அவன் என்ன பிழை செய்திருக்கிறான்?

பிராம்மணன்.—அவனுடைய துஷ்டத் தனத்தைப் பார். எனது சுவாமியைத் தன்னுடைய தேர்ப்பாகனாக்கிக் கொண்டு அவன் குருக்ஷேத்திரத்தில் சண்டை செய்தான்.

இதைக் கேட்ட அர்ஜுனன் பிராம்மணனுடைய பக்திப பிரேமையின் தீவிரத்தைக் கண்டு ஆச்சரிய மடைந்து அந்த க்ஷணமுதல் தன்னைக் காட்டிலும் பகவத் பக்தியில் ஈடுபட்டவர் ஒருவருமில்லை யென்ற அகங் காரத்தை விட்டுவிட்டான்.

39. எல்லாம் ராமன் செயலெனக்கண்ட சேணியன்

ஒரு கிராமததில் ஒரு சேணியன் (நெசவுக்காரன்) இருந்தான். அவன் பரம பக்தன். ஆதலால் ஜனங்கள் எலலாருக்கும் அவனிடம் நம்பிக்கையும் அன்புமுண்டு. அச்சேணியன் தான் நெய்த வஸ்திரத்தை விற்பதற்குக்

கடைத் தெருவுக்குக் கொண்டு போவான். யாரேனும் அந்த வஸ்திரத்தின் விலையைக் கேட்டால், அவன், "ராமனுடைய சித்தத்தின்படி, நூல் விலை ஒரு ரூபாவாகிறது. ராமனுடைய சித்தத்தின்படி கூலி நாலணாவாகிறது. ராமனுடைய சித்தத்தின்படி லாபம் இரண்டணா. ஆகவே ராமனுடைய சித்தத்தின்படி இந்த வஸ்திரத்தின் விலை ஒரு ரூபாயும் ஆறணாவுமாகும்" என்பான். ஜனங்களுக்கு இவனிடம் பூரண நம்பிக்கை இருந்தபடியால், அவர்கள், இவன் சொன்ன விலையைக் கொடுத்து வஸ்திரத்தை வாங்கிக் கொள்வார்கள். இவன் பக்தனாகையால், இரவு வேளையில், சாப்பிட்ட பிறகு நெடுநேரம் உட்கார்ந்து பகவத்தியானத்திலும் ஜபத்திலும் காலங்கழிப்பான்.

ஒரு நாள் இரவில் நெடுநேரமாகியது. அவனுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. ஆகவே, திண்ணையில் தனியாக உட்கார்ந்து தியானமும் ஜபமும் செய்து கொண்டிருந்தான். அப்போது கூட்டமாகத் திருடர்கள் அவ்வழியே போய்க் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுடைய பொருள்களைச் சுமந்து கொண்டுவர ஆள் எவனும் அகப்படாமையால், அவர்கள் இந்தச் சேணியனை இழுத்துக்கொண்டு சென்றனர். அப்பால் அவர்கள் ஒரு வீட்டுக்குள் நுழைந்து, அநேக சாமான்களைக் கொள்ளையடித்து, அவைகளில் சிலவற்றைச் சேணியன் தலையின்மீது ஏற்றிவைத்து அழைத்துக்கொண்டு போயினர். ஆனால் அந்தச் சமயத்தில் காவற்காரர்கள் அங்கு வந்தபடியால் திருடர்கள் ஓடிப்போய்விட்டனர். மூட்டையைத் தாங்கிய சேணியன் அகப்பட்டுக்கொண்டான். அன்றைய இரவு அவனைக் காவலில் வைத்திருந்து மறுநாள் காலையில் நியாயாதிபதி முன்னர் கொண்டுபோய் நிறுத்தினர். இந்த விஷயம் ஊராருக்குத் தெரியவர, அவர்கள் ஓடிவந்து சேணியனைக் கண்டு வருந்தி, நியாயாதிபதியைப் பார்த்து "பிரபோ! இவன் களவு செய்திருக்க மாட்டான்" என்று ஏகோபித்துச் சொல்லினர். அதன்மேல், நியாயாதிபதி நடந்த சமாசாரத்தைச் சொல்லும்படி

சேனியனைக் கேட்டார். சேனியன், "பிரபோ! ராம னுடைய சித்தத்தின்படி நான் என் வீட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்தேன்; ராமனுடைய சித்தத்தின்படி அன் றிரவு நெடுநேரமாயிற்று; ராமனுடைய சித்தத்தின்படி நான் பகவத்தியானமும் ஜபமும் செய்துகொண்டிருந் தேன். அப்போது ராமனுடைய சித்தத்தின்படி திருடர் கள் கூட்டமாய் அவ்வழியே போய்க்கொண்டிருந்தனர்; ராமனுடைய சித்தத்தின்படி அவர்கள் என்னையுங்கூட இழுத்துச் சென்றனர்; ராமனுடைய சித்தத்தின்படி அவர்கள் ஒரு வீட்டுக்குள் நுழைந்து கொள்ளையடித்தார் கள். ராமனுடைய சித்தத்தின்படி என் தலையிலும் ஒரு சுமையை வைத்தார்கள்; அப்போது ராமனுடைய சித்தத்தின்படி காவல்காரர்கள் வந்தனர்; ராமனுடைய சித்தத்தின்படி நான் அகப்பட்டுக் கொண்டேன். ராம னுடைய சித்தத்தின்படி நான் காவலில் வைக்கப்பட்டு, ராமனுடைய சித்தத்தின்படியே இன்று காலையில் தங்கள் முன்னிலையில் கொண்டுவரப் பட்டிருக்கிறேன்" என்றான். இவனுடைய பக்தியையும் உண்மையையும் நிரபராதத் தன்மையையும் கண்ட நியாயாதிபதி, இவனை உடனே விடுதலை செய்து விட்டனர். வெளியே வந்த சேனியன், தனது நண்பர்களைப் பார்த்து, "ராமனுடைய சித்தமே என்னை விடுதலை செய்தது" என்று சொன்னான்.

நீ உலகவாழ்க்கையில் இருப்பதும், உலகத்தைத் துறப்பதும் ராமனுடைய சித்தத்தையே பொறுத்துள்ளது. எல்லாப் பாரத்தையும் இறைவன்மீது போட்டுவிட்டு, உலகத்தில் உனக்கேற்பட்ட கடமைகளைச் செய்.

40. திருடன் சன்னியாசியானது

ஒரு திருடன் ஒருநாள் நடுராத்திரியில் அரசனுடைய அரண்மனைக்குள் நுழைந்து ஒளிந்திருக்கையில், அவ் வரசன் தனது மனைவியுடன், "ஆற்றங்கரையில் இருக்கும் ஸாதுக்களில் ஒருவருக்கு நமது குமாரத்தியைக் கலியா ணம் செய்து கொடுக்கப் போகிறேன்" என்று சொன்ன

வார்த்தையைக் கேட்டான். உடனே அந்தத் திருடன், "பேஷ்! இதில் எனக்கு அதிருஷ்டம் இருக்கிறது போலும்! நாளையதினம் நான் ஸாது வேஷம் போட்டுக் கொண்டு, ஆற்றங்கரையிலுள்ள ஸாதுக்களிடையே உட்காருகிறேன். ஒருவேளை அரசனுடைய மகள் எனக்கு மனைவியானாலுமாகலாம்" என்று எண்ணி வெளியே போய்விட்டான். மறுநாட் காலையில் அவன் அவ்வாறே ஸாதுக்களின் கோஷ்டியி லிருக்கையில், அரசனுடைய உத்தியோகஸ்தர்கள் அங்கு வந்து, அரசனுடைய குமாரத்தியைக் கலியாணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று ஒவ்வொரு ஸாதுவாகப் பிரார்த்தித்துக் கேட்டனா. ஒருவரும் சம்மதிக்கவில்லை. கடைசியாக அரசனின் உத்தியோகஸ்தர்கள் ஸாது வேஷம் பூண்டிருந்த திருடனிடம் வந்து பிரார்த்தித்தனர். திருடன் மௌனமாக இருந்தான். உத்தியோகஸ்தர்கள் திரும்பிப்போய், "அங்குள்ள ஸாதுக்களில் ஒருவரேனும் நமது கருத்துக்கு இணங்கவில்லை. ஆயினும் ஒரு வாலிப ஸாது இருக்கிறார். அவரை இணங்கச் செய்யலாம் என்று தோன்றுகிறது" என அரசனிடம தெரிவித்தனர். ஆகவே, அரசன் நேரில் இந்தக் கபட ஸாதுவிடம சென்று தனது குமாரத்தியை விவாகம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று விநயமாய்க் கேட்டான். ஆனல் அரசனே நேரில் வந்ததைக் கணடதும் திருடனுடைய மனம் மாறிவிட்டது. "நான் ஸாது வேஷத்தைப் பூண்டிருக்கிறேன். இதனாலேயே அரசன் என்னிடம் வநது நயந்து பிரார்த்திக்கிறான். நான் வாஸ்தவத்திலேயே ஸாதுவாகிவிட்டால் எனக்கு என்னென்ன பெருமைகளெல்லாம் உண்டாகா?" என்று நினைத்தான். நினைத்ததும் பொய் வேஷம் பூண்டு ராஜகுமாரத்தியைக் கலியாணம் செய்துகொளளும எண்ணம் மனத்தை விட்டகன்றது. அந்த க்ஷணம் முதற்கொண்டு அவன் தனது பழைய நடத்தைகளை அடியோடு விட்டுவிட்டு, உண்மையான ஸாதுவாவதற்குப் பிரயத்தனப் பட்டான். அப்பால் அவன் கலியாணமே பண்ணிக்

கொள்ளவில்லை. அக்காலத்திலிருந்த பிரபல ஸாதுக்களில் ஒருவனாக அவன் விளங்கினான். போலி வேஷம் சிற்சில சமயங்களில் எதிர்பாராத நன்மையைத் தருகிறது.

VII

சன்னியாசமும் வைராக்யமும்

41. 'எவருக்காக அழுவது?'

வேலையில்லாதிருந்த ஒரு மனிதனை ஏதாவதொரு வேலையில் அமரும்படி அவனுடைய மனைவி எப்போதும் தூண்டிக் கொண்டிருந்தாள் ஒருநாள் அவன், தன்னுடைய மகன் பிழைக்க ஏதுவில்லாதபடி நோயுற்றிருக்கையில், வேலை தேடுவதற்குப் புறப்பட்டுப் போனான். இதன் மத்தியில் குழந்தை இறந்துவிட்டது. வெகுவாகத் தேடியும் அம்மனிதன் தென்படவில்லை. கடைசியில், பொழுதுபோகும் வேளையில் அவன் திரும்பி வரவே, இப்படி மகன் மரணத் தருவாயில் இருந்தபோது வெளியே சென்ற கடின சித்தத்துக்காக, அவனுடைய மனைவி அவனை வெகுவாகக் கடிந்துகொண்டாள். புருஷன், மந்தஹாஸத்துடன், "இதோ பார்! நான் அரசனாகி, ஏழு குழந்தைகளைப் பெற்று, அவர்களுடன் உல்லாசமாகக் காலங் கழித்ததாகக் கனவு கண்டேன். விழித்துக் கொண்டதும், அக்குழந்தைகளில் ஒருவரையாவது காண வில்லை. நான் கண்டது கனவென்பதை உணர்ந்தேன்; அந்த ஏழு குழந்தைகளை இழந்ததற்கு நான் அழுகிறதா, இப்போது நீ பறிகொடுத்த குழந்தைக்கு விசனப்படுகிறதா? சொல்லு," என்றான். இவ்வுலகத்தைக் கனவெனக் கருதுபவனுக்கு, உலக பாசங்களில் சாதாரண மனிதர்களுக்கு இருக்கும் சுக துக்கங்கள் இருப்பது இல்லை.

42. உலகமறியாத துறவியும் இளம் பெண்ணும்

ஒரு வாலிப சந்யாஸி பிக்ஷைக்காக ஒரு வீட்டுக்குச் சென்றார். இளம்பிராயத்திலேயே அவர் சந்யாஸத்தைக் கைக் கொண்டபடியால் உலக அநுபவம் அவருக்கு அதிகமில்லாதிருந்தது. வீட்டுக்குள்ளிருந்த ஒரு யௌவன ஸ்திரீ அவருக்குப பிக்ஷை போடுவதற்காக வெளியே வந்தாள். அவளுடைய ஸ்தனங்களைப் பார்த்த இந்த சந்யாஸி அவளுடைய மார்பில் சிரங்கு புறப்பட்டிருக்கிறதா எனக் கேட்டார். அவளுடைய தாயார் அங்கு வந்து, "இல்லையப்பா! சிரங்கு ஒன்றுமில்லை; இவளுக்குக கூடிய சீக்கிரத்தில் குழந்தை பிறக்கும். அக்குழந்தைக்குப் பால் கொடுப்பதற்காக ஈசுவரன் முன்கூட்டியே அந்த இரண்டு ஸதனங்களைப் படைத்திருக்கிறான். குழந்தை பிறந்ததும், இந்த ஸ்தனங்களிலிருந்து பால் குடிக்கும்" என்றாள். இதைக் கேட்டவுடன், அந்த இளஞ் சந்யாஸி, "இனிமேல் நான் பிக்ஷைக்குப் போகமாட்டேன்; என்னை உண்டாககியவன், எனக்கு அன்ன ஆகாரங்களை அளிப்பான்" என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

43. அவ்விரு தம்பதிகளுள் எவர் விரக்தி மிகுந்தவர்?

ஒரு புருஷனும் அவன் மனைவியும் சந்யாஸம் பெற்றுக்கொண்டு, தீர்த்த யாத்திரைக்காக ஒன்றுசேர்ந்து சென்றனர். ஒரு சமயம் அவர்கள் ஒரு வழியே சென்று கொண்டிருக்கையில், சற்று முன்னே போன அம்மனிதன் பாதையில் ஒரு வைரக்கல் கிடப்பதைக் கண்டான். அதைத் தன் மனைவி கண்டால் எங்கே ஒருவேளை அதன் மீது ஆசைப்பட்டு சந்யாஸ பலத்தை இழந்துவிடப் போகிறாளோ என்று கருதி அம்மனிதன், அதைப புதைத்துவிட வெண்ணித் தரையைத் தோண்டினான். தோண்டிக்கொண்டிருக்கையில் அவன் மனைவி நெருங்கி வந்து விசேஷம் என்னவென்று கேட்டாள். அவன் ஏதோ மறைமுகமாகப் பதில் சொன்னான். ஆயினும்,

அவள் வைரத்தைக் கண்டு தன் புருஷனுடைய மனக் கருத்தை யறிந்து, "சுவாமி! வைரத்துக்கும் மண்ணாங் கட்டிக்குமுள்ள வித்யாசம் தங்களுக்கு இன்னம் தெரிகிற தானால் தாங்கள் ஏன் உலகத்தைத் துறந்து வந்தீர்கள்?" என்று அவன் மனத்திற்படும்படி கேட்டாள்.

44. சன்னியாசியாவது எப்படி?

மனிதனுக்கு எப்படி வைராக்கியம் வரும்? ஒருவனிடம் அவனுடைய மனைவி வந்து, "நாதா! எனக்கு என் சகோதரனைப் பற்றி அதிகக் கவலையாக இருக்கிறது. சென்ற ஒரு வாரமாக அவன் சந்யாஸம் வாங்கிக்கொள்ளப் போவதாகச் சொல்லிக்கொண்டு அதற்கு வேண்டிய பிரயத்தனங்களையும் செய்துகொண்டிருக்கிறான். அவன் தனது ஆசைகளையும் தேவைகளையும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைத்துக்கொண்டிருக்கிறான்" என்றாள். இதைக் கேட்ட அம்மனிதன், "அன்புடையாய்! உன் சகோதரனைப்பற்றி நீ கவலைப்படவேண்டாம். அவன் ஒரு நாளும் சந்யாஸியாகமாட்டான். அப்படி ஒருவரும சநயாஸம் பெற்றதில்லை" என்றான்.

மனைவி, 'ஆனால் எப்படித்தான் ஒருவர் சந்யாஸி யாவார்? என்றாள்.

புருஷன் 'இப்படித்தான்!' என்று சொல்லிக் கொண்டே தான் கட்டியிருந்த வஸ்திரத்தைத் துண்டுகளாய்க் கிழித்து, அவற்றில் ஒன்றை எடுத்து இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டு, தன் மனைவியைப் பார்த்து, அந்த க்ஷண முதற்கொண்டு அவளும் அவளைப்போன்ற பெண்பாலார் அனைவரும் தனக்குத் தாய்மாருக்குச் சமானம் என்று கூறி வெளியே போய்விட்டான். அப்பால் அவன் வீட்டுக்குத் திரும்பவே இல்லை.

45. இரண்டு விவசாயிகள்

"செய்யலாமென்றிருக்கிறேன்" "இதோ செய்யப் போகிறேன்" "இப்போது தொடங்கப போகிறேன்"

என்று காலதாமதம் செய்வது தீவிர வைராக்யத்தைக் காட்டுவதன்று. தீவிர வைராக்யம எவனிடம் இருக்குமோ அவன் தாயை நினைந்து அழும் குழந்தையைப் போல ஈசுவரனை அடையத் தவித்துக்கொண்டிருப்பான். அவனுக்கு ஈசுவரனைத் தவிர வேறொன்றும வேண்டியிருப்பதில்லை. இவ்வுலகத்தை அவன் சுற்றுச் சுவர் இல்லாத கிணற்றுக்குச சமானமாகக் கருதுவான். ஆகவே, அதில் விழாமலிருப்பதற்கான முன்ஜாக்கிரதையுடன் இருப்பான். மற்றவர்களைப்போல், "முதலில் குடும்ப விவகாரங்களை ஒழுங்குபடுத்தி விடுகிறேன். அப்பால் ஈசுவரத் தியானம் செய்கிறேன்" என்று அவன் சொல்ல மாட்டான், அவன் உறுதியான தீர்மானங்கொண்டவனாகவே யிருப்பான்.

ஒரு தேசத்தில் ஒரு சமயம மழையில்லாமல் பஞ்சம் நேரிட்டது. வாய்க்கால்களை வெட்டி அவைகளின் வழியாக விளைநிலங்களுக்குத் தண்ணீர் கொண்டுவருவதில் குடியானவர்கள் கருத்தூன்றி யிருந்தார்கள். அவர்களில் உறுதியான தீர்மானம கொண்டவன் ஒருவன் இருந்தான். தனது வாய்க்காலை ஆற்றுடன் சேர்க்கும் வரையில் வெட்டிக்கொண்டு போகவேண்டுமென்று அவன் நிச்சயித்துவிட்டான். ஸ்நானத்துக்கு நேரம் ஆனபடியால், அவனுடைய மனைவி, கொஞ்சம எண்ணெயைத் தன் மகளிடம் கொடுத்தனுப்பினள். அம்மகள் வந்து, "அப்பா! உச்சிப்போதாகிவிட்டது; இந்த எண்ணெயைத் தேய்த்துக்கொண்டு ஸ்நானம் செய்யுங்கள்" என்றாள். "இன்னும் வேலையிருக்கிறது; ஆதலால் பொறு" என்றான் குடியானவன். மாலை இருபது நாழிகை ஆகியும் அவன் சாப்பாட்டைப் பற்றியாவது ஸ்நானத்தை பற்றியாவது நினைக்கவேயில்லை. கடைசியாக அவனுடைய மனைவி, வயலுக்கு வந்து, "இன்னும் ஏன் நீங்கள் ஸ்நானம் செய்யவில்லை. சோறு ஆறிப்போய்க் குளிர்ந்துவிட்டது; எப்போதும் நீங்கள் இப்படித்தான் பிடிவாதம் செய்கிறீர்கள்.

இப்போதாவது வாருங்கள்: பாக்கி வேலையை நாளைக்குச் செய்யலாம்; அல்லது சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம்" என்றாள். குடியானவனுக்குக் கோபம் வந்தது. உடனே அவன் மண்வெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து அவளைக் கண்டபடி வைது தூற்றி, "புத்தி கெட்டவளே! கதிர்கள் வாடுவதைப் பார்க்கவில்லையா நீ? நாளைக்கு நீங்கள் எல்லாரும் பட்டினி கிடந்து சாகவேண்டியதல்லவா? இன்றைய தினம் வயலுக்கு ஜலம் கொண்டு வருவதென்று தீர்மானம் செய்திருக்கிறேன். பிறகுதான் மற்ற விஷயங்களைக் கவனிக்கப் போகிறேன்" என்றான். சங்கதிகளைத் தெரிந்துகொண்ட அந்த ஸ்திரீ ஓடிப்போனாள். பிறகு அவன் நடுநிசி வரையில் பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்து கருதிய காரியத்தை முடித்தான். வயலுக்குள் ஜலம் சப்தமிட்டுக்கொண்டு பாய்ந்ததைக் கண்டபோது அவனுக்கு அளவற்ற ஆநந்தமுண்டாயிற்று. அப்பால் அவன் வீட்டுக்கு வந்து மனைவியைப் பார்த்துக் கொஞ்சம் எண்ணெய் கொண்டுவரும்படியும் *ஊக்கா பிடிக்க புகையிலை தயாராக்கும்படியும் சொன்னான். ஸ்நானம் செய்து உண்ட பிறகு, அவன் நெடுநேரம் அயர்ந்து தூங்கினான். இப்படிப்பட்ட உறுதியான மனம் தான் தீவிர வைராக்யத்திற்கு நல்ல உதாரணம்.

இன்னொரு குடியானவனும் இதே வேலையைச் செய்து கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவனுடைய மனைவி வந்து அவனை வீட்டுக்குக் கூப்பிடும்போது, அவன் யாதொரு தடையும் சொல்லாமல், மண்வெட்டியைத் தூக்கித் தோள் மீது போட்டுக்கொண்டு, 'நீ வந்து கூப்பிடுகிறபடியால் நான் வரத்தான் வேண்டும்' என்று சொல்லிக்கொண்டு பின் தொடர்ந்தான். காலத்தில் அவன் வயலுக்கு ஜலம் கொண்டுவரவில்லை. இதுதான் தாமதமும் சோம்பலுமான வைராக்யத்துக்கு உதாரணம். திடமான தீர்மானம் இல்லாது போனால் குடியானவனுடைய விளை நிலத்துக்கு

* புகையிலை பிடிப்பதற்கான கருவி

ஜலம் பாய்வதில்லை. அதுபோலத் தீவிர வைராக்யம் இல்லாவிட்டால் ஈசுவரதரிசனமாகிய மகோன்னத நிலை ஸித்தியாகாது.

46. செம்படவன் சாதுவானது

ஒரு செம்படவன், ஒரு கனவானுடைய தோட்டத்துக்குள் ஒருவருமறியாதபடி இரவில் நுழைந்து, அங்குள்ள குளத்தில் வலை வீசித் திருட்டுத்தனமாக மீன் பிடித்துக்கொண்டிருந்தான். இந்தச் சங்கதி அக்கனவானுக்கு எட்ட, அவன் தன் வேலைக்காரர்களுடன் தீவட்டிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு திருடனைப் பிடிப்பதற்காகத் தோட்டத்தை வளைத்துக்கொண்டான். தப்பித்துக்கொள்வதற்கு வழியொன்றையும் காணாத அச்செம்படவன், தன் சரீரம் முழுவதிலும் சாம்பலைப் பூசிக்கொண்டு, ஒரு மரத்தின் கீழே சாதுவைப்போல உட்கார்ந்தான். ஆகவே ஜனங்கள் நெருங்கி வந்தபோது தோட்டத்தில் திருடனைக் காணவில்லை. மரத்தின் கீழே சாம்பல் பூசிய சரீரத்துடன் ஒரு சாது தியானத்திலிருப்பதைத் தான் கண்டனர். மறுநாட் காலையில் அந்தக் கனவானுடைய தோட்டத்தில் ஒரு மஹாத்மா சாது வந்திருக்கும் சமாசாரம் ஊரெங்கும் பரவியது. ஆகவே நூற்றுக்கணக்கான ஜனங்கள் பல பக்ஷணதிகளைக் காணிக்கையாகக் கொண்டு, அவரைத் தரிசிக்க வந்தனர். சாதுவின் முன்னால், பொன் வெள்ளி நாணயங்கள் குவியத் தொடங்கின. அப்போது அந்தச் செம்படவன் "என்ன ஆச்சரியம்! நான் உண்மையான சாது அல்லன்; என்றாலும் ஜனங்கள் எனக்கு இவ்வளவு மரியாதை காட்டுகிறார்கள். வாஸ்தவமான சாதுவாக நான் இருந்தால் எனக்கு ஈசுவர தரிசனம் கிடைப்பது நிச்சயம்" என்று தன்னுள்ளேயே நினைத்துக் கொண்டான். இவ்விதம் அச்செம்படவன், கபட வேஷம் காரணமாக நற்போதமுண்டாகக் கூடிய மன நிலைமையைப் பெற்றான்.

47. சித்திகள் கடவுளைக் காட்டா

அநேக ஸித்திகளை அடைந்த ஒரு சாது, அது காரணமாகத் தற்பெருமை கொண்டவராக இருந்தார். என்றாலும் அவர் நல்ல குணமுடையவராயும் தபஸ்வியாயும் இருந்தபடியால், அவரை நல்வழிப்படுத்தக் கருதிய ஈசுவரன், சந்யாஸி வேஷத்துடன் அவர் முன் வந்து, "சுவாமி! தாங்கள் அனேகம் ஸித்திகளை அடைந்திருக்கிறதாகக் கேள்விப்பட்டேன்" என்றார் சாது, வந்த சந்யாஸியை மரியாதையுடன் வரவேற்று, உட்காரும்படி சொன்னார். அத்தருணத்தில் அங்கு ஒரு யானை வந்தது. சந்யாஸி சாதுவைப் பார்த்து, "சுவாமி! அந்த யானையைக் கொல்லமுடியுமா?" என்று கேட்டார். "முடியும்" என்று சாது சொல்லி, ஒரு பிடி மண்ணை எடுத்து மந்திரித்து யானையின்மேல் எறிந்தார். உடனே அந்த யானை வேதனைப்பட்டு விழுந்து உயிரிழந்தது. இதைப் பார்த்த சந்யாஸி, "தங்களுடைய சக்தி எவ்வளவு அபாரமானது! தாங்கள் எவ்வளவு சுலபமாக யானையைக் கொன்றுவிட்டீர்கள்?" என்றார். இந்தப் புகழ்ச்சியைக் கேட்ட ஸாதுவுக்குச் சந்தோஷமுண்டாயிற்று அப்பால், சந்யாஸி "ஆமாம் இந்த யானையைப் பிழைக்கச்செய்ய முடியுமா?" என்று கேட்டார். அதற்கும் நமது சாது "முடியும்" என்று சொல்லி, ஒரு பிடி மண்ணை எடுத்து முன் போலவே யானையின்மேல் எறிந்தார். உடனே அது உயிர்பெற்று எழுந்தது. பின்னர் சந்யாஸியானவர், "சுவாமி! தங்களுடைய சக்தி அபாரமானதுதான். ஆனால் தங்களை ஒரு கேள்வி கேட்க விரும்புகிறேன். இப்போது தாங்கள் யானையைக் கொன்று, மறுபடியும் அதைப் பிழைப்பூட்டினீர்கள். ஆயினும் அதனால் தங்களுக்கு உண்டான பயன் யாது? அது தங்களுக்கு எப்படிப்பட்ட அபிவிருத்தியைக் கொடுத்தது? தாங்கள் ஈசுவரனை அடைவதற்கு அது உதவி செய்ததா?" என்று சொல்லிவிட்டு அந்தர்த்தியானமாயினர்.

48. 'முன்னேறிச்செல்'

விறகு வெட்டி ஒருவன் தான் தினந்தோறும் அருகி லுள்ள காட்டிலிருந்து வெட்டிக்கொண்டு வரும் விறகுச் சுமையை விற்று, அதனால் வரும் சொற்பப் பணத்தைக் கொண்டு கஷ்ட ஜீவனம் செய்து வந்தான். ஒரு நாள் அவன காட்டில் விறகு வெட்டிக்கொண்டிருக்கையில் அவ் வழியாய்ச் சென்ற சாது ஒருவர், அவன் வேலை செய்வ தைப் பார்த்து, இன்னும் காட்டுக்குள்ளே சென்று வேலை செய்தால் அவனுக்கு லாபம் கிடைக்குமென்று சொன் னார். அவன் அவருடைய வார்த்தையைக் கேட்டுக் காட்டினுள் போகையில், ஒரு சந்தனமரம் தென்பட்டது. அதை வெட்டித் தான் சுமக்கக்கூடிய அளவு சந்தனக் கட்டைகளை த தூக்கிக்கொண்டு கடைக்குச்சென்று விற்று அதிக லாபம் அடைந்தான். பிறகு அவன், "சங்யாஸி என்னைப் பார்த்து, இன்னும் கொஞ்ச தூரம் சென்றால் சந்தனமரம் கிடைக்கும் என்று சொல்லவில்லையே, காட் டுக்குள்ளே போனால் லாபம் கிடைக்குமென்றுதானே சொன்னார்" என்று அதைப்பற்றி யோசிக்கத் தொடங் கினான். மறுநாள் அவன் சந்தனமரம் அகப்பட்ட இடத் தையும் தாண்டி இன்னும் அப்பால் போக, அங்கு ஒரு தாமிரச் சுரங்கமிருக்கக் கண்டான். அதிலிருந்து தன்னால் தூக்கக்கூடிய அளவு தாமிரத்தை எடுத்துச் சென்று கடையில் விற்று மிகவும் லாபத்தை அடைந்தான். அடுத்த நாள் தாமிரச் சுரங்கத்தினிடம நிற்காமல் சாது சொன்ன படி இன்னும் கொஞ்ச தூரம் உள்ளே போக, அங்குத் தென்பட்ட வெள்ளிச் சுரங்கத்திலிருந்து தூககக்கூடிய வெள்ளியை எடுத்து வந்து விற்று இன்னும் அதிகமாகப் பணத்தைச் சம்பாதித்தான். நாளுக்குநாள் அவன் காட்டி னுள்ளே அதிக தூரம் செல்லச் செல்ல பொன் சுரங்கமும, வைரச் சுரங்கமும் தென்பட, அவைகளினால் அளவற்ற செல்வனாகிவிட்டான் ஞான மார்க்கத்தில செல்லுபவ னுடைய விஷயமும் இப்படிப்பட்டதுதான். ஏதோ

கொஞ்சம் அபூர்வமான சித்திகளைப் பெற்றதும் அவைக ளுடன் நின்றுவிடாமல் ஒருவன் மேன்மேலும் முன்னே றிச் செல்வானுனால், முடிவில் மேலான பரம்பொருளை யடைந்து உண்மையான ஞானச் செல்வத்தை உடையவ னைவான்.

49 அக்பரை யாசகன் என்ற ஆண்டி

அக்பர் சக்கரவர்த்தி அரசாண்ட காலத்தில், டில்லிக் குச் சமீபமான காடொன்றில் ஒரு பக்கிரி (சாது) குடிசை கட்டிக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார். அனேக ஜனங்கள் அந்த சாதுவிடம் போவதுண்டு. ஆனால் அவரிடம பொருள் ஒன்றும் இல்லை யாதலால், வந்தவர்களை உபசரிப் பது சாத்தியமில்லாதிருந்தது. அதை நிவர்த்திக்கும பொருட்டுக் கொஞ்சம் பணத்தைப் பெறவேண்டுமென்று நினைத்த அந்தப் பக்கிரி, சாதுக்களை அபிமானிக்கும் அக்ப ரிடம் சென்றனர் அவ்வேளையில் அகபர் தொழுதுகொண் டிருந்தனர். சாதுவும ஒரு பக்கத்தில் உட்கார்ந்து தொழு தனர். அந்தச் சந்தர்பபத்தில், "ஈசனே! எனக்கு இன் னும செல்வம, செல்வாக்கு, ராஜ்யம் இவைகளைக் கொடுத் தருள வேண்டும்" என்று அக்பர் பிரார்த்தித்ததை இந்த சாது கேட்டு, உடனே அவ்விடம் விட்டு எழுந்து போகத் தொடங்கினர். அகபா அவரைக் கூப்பிட்டுத் திரும்பவும உட்காரும்படி சொன்னார்.

தொழுகை முடிந்ததும் அக்பர் அநதப் பக்கிரியைப் பாாதது "தாஙகள எ காண வந்தீர்கள, ஆனால என்னிடம் எதையும் சொல்லாமல் திருமபிப் போக வெண்ணிய காரணம் என்ன?" என்று கேட்டார்.

பக்கிரி, "சக்கரவர்த்தியாகிய தங்கள் ஸமூகத்துக்கு ஒரு காரியத்தை உத்தேசித்து வந்தேன்; ஆனால், அதை இப்போது சொலலித் தங்களை சிரமப்படுத்த வேண்டா மென்று நினைக்கிறேன்" என்றார்

வந்த காரியத்தைச் சொல்லும்படி அக்பர் பன் முறை வற்புறுத்தியதின் மேல், "ராஜனே! அனேக ஜனங்கள் உபதேசம் பெறும் பொருட்டு என்னிடம் வரு கின்றனர். ஆனால் என்னிடம் பொருளில்லாமையால், அவர்களுடைய சௌகரியங்களைக் கவனிக்க ஏதுவில்லாமல் சிரமப்படுகிறேன். தங்களைக் கேட்டுக் கொஞ்சம் பணம் பெறலாமென்று வந்தேன்" என்றார் பக்கிரி.

"அப்படியானால் ஏன் தங்களுடைய கருத்தைத் தெரி விக்காமல் போகிறீர்கள்?"

"ராஜனே! நீங்களே செல்வம், செல்வாக்கு, ராஜ்யம் இவைகளை வேண்டி ஈசுவரனிடம் யாசித்தீர்கள்! ஆதலால் ஒரு யாசகனிடம் இன்னொரு யாசகன் ஏன் யாசிக்க வேண்டும்? யாசகம் வாங்காமல் காரியத்தை முடிக்க முடியாதென்று கண்டால், ஈசுவரனிடத்திலேயே யாசித் துக்கொள்ளலாம் என்று நினைத்துப் புறப்பட்டேன்" என்றார் பக்கிரி.

50. இவ்வுலகில் ஒருவரை யொருவர் சார்ந்திருப்பதில்லை

ஒரு பிராம்மணனும் ஒரு சந்யாஸியும் சந்தித்து வெகு நேரம் லௌகிக வைதீக விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். கடைசியாக, சந்யாஸி பிராம மணனை நோக்கி, "பாரப்பா, இவ்வுலகத்தில் ஒருவரை யொருவர் சார்ந்திருப்பதென்பதே இல்லை" என்றார். பிராம்மணனுக்கு இதில் நம்பிக்கை உண்டாகவில்லை. இரவும் பகலும் அவனுடைய குடும்பத்தாருக்காக அவன் வருந்திப் பாடுபடவில்லையா? அப்படி யாருக்காகப் பாடு படுகிறானோ அவர்கள் அவனுக்குத் துணை செய்ய மாட் டார்களா? ஆகவே, பிராம்மணன் சந்யாஸியைப் பார்த்து, "சுவாமி! எனக்குச் சற்றுத் தலைவலியுண்டானாலும், எனக்காக உயிரைக்கூட விடக்கூடிய என் தாயார் பெரிதும் வருந்துகிறாள்; அப்படிப்பட்டவள் எனக்குத் துணையாக மாட்டாள் என்பதை நான் நம்பவில்லை" என்றான்.

சந்யாஸியானவர், "அப்பா! நீ சொல்வது வாஸ்தவமானால், அவள் உனது துணைவிதான். ஆனால் உண்மையைச் சொல்லுமிடத்து உனது அபிப்பிராயம் தப்பென்றே சொல்லுவேன். உனது தாய், மனைவி, மக்கள் இவர்கள் உனக்காக ஒருபோதும் தங்களுடைய உயிரைவிட மாட்டார்கள் என்பதை நம்பு. வேண்டுமானால் இதை நீ சோதிக்கலாம். வீட்டுக்குப் போனதும், உனக்குப் பொறுக்கமுடியாத வயிற்றுவலி இருப்பதாகச் சொல்லி ஓலமிடு. நான் வந்து வேடிக்கை காட்டுகிறேன்" என்றார்.

பிராம்மணன் அப்படியே செய்தான். வைத்தியர்கள் பலர் வந்தனர். ஆயினும் அவனது நோய்க்குக் குணம் ஏற்படவில்லை. நோயாளியின் தாயார் பெருமூச்சு விட்ட வண்ணமாகவே இருந்தனள். அவனுடைய மனைவி மக்கள் கண்ணீர் விட்டு அழுதுகொண்டிருந்தனர். அத்தருணத்தில் மேற்கூறிய சந்யாஸி உள் நுழைந்தார். நோயாளியைப் பார்த்துவிட்டு அவர், "இந்த வியாதி வெகு கடுமையானது; இதற்குச் சிகிச்சை ஒன்றுமில்லை. ஆனால், யாராவது ஒருவர், இவனுக்காகத் தமது உயிரை விடுவதாகவிருந்தால் குணம் உண்டாகலாம்" என்றார். இதைக் கேட்டதும் எல்லாரும் திடுக்கிட்டுப் போயினர். சந்யாஸி நோயாளியின் தாயைப் பார்த்து, "அம்மா உன் தள்ளாத வயதில் உங்களை யெல்லாம் காப்பாற்றுகிற மகனை இழக்கும்படி நேருமானால், நீ இருப்பதும் இறப்பதும் ஒன்றுதான். உன் மகனுக்காக நீ உயிரை விடத் துணிவாயானால், நான் உன் மகனைக் காப்பாற்றக்கூடும். தாயாகிய நீயே இந்தப் பிரகாரம் செய்யாமல் போனால் வேறு யார் செய்வார்?" என்றார்.

கிழவி கண்ணுங் கண்ணீருமாய் நின்று தழுதழுத்த குரலில், "சுவாமி! எனது மகனுக்காகத் தேவரீர் சொல்வதை யெல்லாம் செய்யத் தயாராக யிருக்கிறேன்; ஆயினும் என் உயிர்—இல்லை இல்லை, என் மகன் உயிரைக் காட்டிலும் என் உயிர் மேலானதா?—என் மற்றக் குஞ்சு-

குழந்தைகளின் கதி என்னவாகுமென்பதுதான் என்னை வருத்துகின்றது. இவைகள் எனக்குக் குறுக்காகவிருந்து தடுக்கின்றன" என்றாள்.

இவர்கள் பேசிக்கொண்டிருப்பதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த நோயாளியின் மனைவி பிரமாதமாக அழுது, தனது பெற்றோர்களை விளித்து, "ஐயோ, உங்கள் பொருட்டல்லவா நான் இப்பொழுது உயிரைவிட முடியாதவளாய் இருக்கிறேன்" என்று புலம்பினாள். சந்யாஸி அவளைப் பார்த்து, "அம்மா உனது மாமியார் உன் புருஷனுக்காக உயிரைவிடத் துணியவில்லை. நீயாவது துணிவாயா?" என்று கேட்டார். "ஐயோ! நான் கொடிய பாவி! நான் தாலி அறுத்துப் போகவேண்டுமென்பது விதியானால் போகிறேன். என் உயிர் போனால் என் பெற்றோர்கள் தவிப்பார்கள்!" என்றாள். இவ்விதம் ஒவ்வொருவராக மறுத்து விட்டனர். அப்பால், சந்யாஸி நோயாளியைப் பார்த்து, "பார்த்தாயா! ஒருவராவது உனக்காகத் தமது உயிரை விடத் துணியவில்லை. உலகத்தில் ஒருவரையொருவர் சார்ந்திருப்பதில்லை என்று நான் சொன்னதை இப்போதாவது தெரிந்துகொண்டாயா?" என்றார். அதையெல்லாம் கண்ட பிராம்மணன், கிருகஸ்தாசிரமத்தை விட்டுவிட்டு சந்யாஸியைத் தொடர்ந்து போனான்.

51. மனைவியின் மனமறிந்த சீடன்

தன் மனைவி தன்னை அதயந்தம் நேசிக்கிற காரணத்தாலேதான் சந்நியாசம் பெறவில்லையென்று ஒரு சிஷ்யன் தன் குருவினிடம் சொன்னான். அந்த சிஷ்யன் ஒரு ஹடயோகி; அவனுக்கு ஏதோ ஒரு ரகஸியத்தைக் குரு சொல்லிக் கொடுத்தார். ஒரு நாள் திடீரென்று இந்த சிஷ்யனுடைய வீட்டில் அமளி குமளியும் அழுகைக் குரலும் கேட்டன. அண்டை அயலார்கள் வந்து பார்க்க, இந்த ஹடயோகி அசைவற்று ஓர் அறையில் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டனர். அவனது அவயவங்கள் கோணிப்போன நிலைமையில் இருந்தன. இவனுக்கு உயிர்

போய்விட்டதென்று எல்லோரும் நினைத்தனர். அவனுடைய மனைவி, "பிராண நாதா! ஐயோ! நீர் எங்களையெல்லாம் கைவிட்டு விட்டு, எங்கே போய்விட்டீர்? இப்படிப்பட்ட துக்கம் எங்களுக்கு வருமென்று நாங்கள் நினைக்கவு மில்லையே!" என்று பிரலாபிக்கத் தொடங்கினாள். இதன் மத்தியில், பந்துக்கள், பிணத்தைத் தகனம் செய்ய எடுத்துப் போவதற்காக, ஒரு பாடையைக் கட்டிக் கொணர்ந்தனர். அப்போது சில சங்கடங்கள் உண்டாயின ஹடயோகியின் சரீரம் கோணலான நிலைமையில் இருந்தபடியால் வாசற்படி வழியாக அது வருவதற்கில்லாதிருந்தது. உடனே, ஒருவன் கோடரியைக் கொணர்ந்து நிலைப்படியை இடிக்கத் தொடங்கினான். அதுவரையில் துக்க மேலீட்டால் தேம்பித் தேம்பி அழுதுகொண்டிருந்த ஹடயோகியின் மனைவி, கோடரிச் சப்தத்தைக் கேட்டதும ஓடிவந்து, சங்கதி என்னவென்று கேட்டாள் அவளுடைய கணவனின் சரீரம் வாசற்படி வழியாக வருவதற்கில்லாதபடியால், நிலைப்படியைப் பெயர்க்கவேண்டி யிருப்பதாக ஒருவன் பதில் சொன்னான். அப்பால் அவள் "கூடாது, கூடாது. இடிக்காதேயுங்கள். நான் தான் விதவையாய்ப் போய்விட்டேன். என்னைக் காப்பாற்றுவார் யாருமில்லை. எனது அநாதைக் குழந்தைகளை நான் காப்பாற்றவேண்டி யிருக்கிறது. நிலைப்படியை இப்போது இடித்துவிட்டால், அதை மறுபடியும் பழுது பார்க்கமுடியாது என் கணவனுக்கு நேரவேண்டியது நேர்ந்துவிட்டது. வேண்டுமானால் பிணத்தின் கைகால்களை வெட்டி வெளியே கொண்டுவாருங்கள்" என்றாள். இவள் இவ்வார்த்தைகளைச் சொன்னதும், ஹடயோகி சாப்பிட்ட மருந்தின் வேகம் மறைந்ததும் ஏககாலத்தில் நிகழ்ந்தன. ஆகவே, அவன் இவள் வார்த்தையைக் கேட்டு எழுந்து நின்று, "துஷ்டை! எனது கை கால்களை வெட்ட வேண்டுமென்று சொன்னாய்!" என்று கூவிக்கொண்டு, வீடுவாசல்களைத் துறந்துவிட்டுக் குருவுடன்கூடப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டான்.

VIII

மாயையின் இயல்பு

52. மூன்று திருடர்கள்

ஒரு மனிதன் ஒரு காட்டு வழியே போய்க்கொண்டு இருந்தான். வழியில் மூன்று திருடர்கள் அவனை மடக்கிப் பிடித்துக்கொண்டனர். அவனிடம் இருந்த பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் அவர்கள் பிடுங்கிக்கொண்டனர். அப்பால் முதல் திருடன், "இவனை உயிருடன் வைத்திருப்பதில் என்ன லாபம்?" என்று சொல்லித் தன் கத்தியை உருவி அவனை வெட்டப்போனான். அப்போது இரண்டாவது திருடன், "இவனைக் கொல்வதனால்தான் லாபம் என்ன? கைகால்களைக் கட்டி ஒரு பக்கத்தில் போட்டுவிட்டுப்போகலாம்" என்றனன். உடனே அவர்கள் அப்படியே செய்து சாலையின் பக்கத்தில் அவனைப் போட்டுவிட்டுச் சென்றனர். அவர்கள் கொஞ்சதூரம் சென்றதும், மூன்றாவது திருடன் திரும்பி இவனிடம் வந்து, "அப்பா உனக்கு நோகிறதா? நான் உன் கட்டுகளை அவிழ்த்து உன்னை விடுதலை செய்கிறேன்; இரு," என்று சொல்லிக் கட்டுகளை அவிழ்த்துவிட்டு, "என்னுடன் வா. வழியைக் காட்டுகிறேன்" என்று வெகுதூரம் அழைத்துக்கொண்டு போனான். அப்பால் அவன், "அதோ பார்; உன் வீடு தெரிகிறது; இந்த வழியே போவாயானால் சீக்கிரம் வீடுபோய்ச் சேருவாய்" என்றான். இதைக் கேட்டதும் இவன் நன்றியறிவுடன், "அப்பா! நீ எனக்கு ஒரு பெரிய உபகாரம் செய்திருக்கிறாய். என்னுடன்கூட எனது வீட்டிற்கு வரக்கூடாதா?" என்று கேட்டான். அதற்குத் திருடன், "நான் வரக்கூடாது. போலீஸார் வந்து பிடித்துக்கொள்ளுவர்" என்று சொல்லிப் போய்விட்டான்.

இந்த உலகந்தான் அந்தக் காடு. ஸத்வ, ரஜஸ், தமோ குணங்கள் மேற்கூறிய மூன்று திருடர்கள். ஜீவன்

தான் காட்டுவழியே போன பிரயாணி ஆத்மஞானம் அவனிடம் இருந்த பொருள். தமோ குணமும் ரஜோ குணமும் உலக பந்தங்களாகிய சங்கிலியால் அவனைக் கட்டுகின்றன. உலக பந்தங்களிலிருந்து, அவனை ஸத்வ குணம் காப்பாற்றுகின்றது. ஸத்வ குணத்தைச் சரணமடையும் ஜீவன் தமோ ரஜோ குணங்களின் பயன்களாகிய காமக் குரோதாதி மாயைகளினின்றும் விடுதலையடைகின்றது. உலக பந்தங்களினின்றும் ஜீவனைக் கரையேற்றுவது அந்த ஸத்வ குணந்தான். என்றாலும் அந்த ஸத்வ குணமும் ஒரு திருடனே. பரமபதத்துக்குச் செல்லும் வழி வரையில் ஒருவனை அது அழைத்து வந்து “அதோ உன் வீட்டைப்பார்” என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்துவிடுகிறது. ஸத்வ குணமும் பரமபதத்தினருகே செல்லாது.

52. பிராம்மணனிடம் வேலைக்கமர்ந்த சக்கிலியன்

ஒரு குரு, தன் சிஷ்யனுடைய கிராமத்துக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தார். தன்னுடன்கூட வேலைக்காரன் ஒருவனும் வராதபடியால், அவர் வழியில் நின்ற ஒரு சக்கிலியனைப் பார்த்து “அடே! நீ எனக்கு வேலையாளாக வருவாயா? நல்ல சாப்பாடு கிடைக்கும். மற்றும், உன்னை ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன்: வா” என்றார். அதற்குச் சக்கிலியன், “சுவாமி, நான் தாழ்ந்த ஜாதியான். தங்களுடைய வேலையாளாய் எப்படி இருக்கமுடியும்?” என்றான். “பாதகமில்லை; நீ இன்னானென்று ஒருவரோடும் சொல்லாதே. நீ ஒருவரோடும் பேசாதே; ஒருவரோடும் சகவாசம் செய்யாதே” என்று குரு சொன்னார். சக்கிலியன் இதற்கிணங்கி, அவருடைய வேலையாளாகப் போனான். சாயங்கால வேளையில், குருவானவர் சிஷ்யன் வீட்டில் உட்கார்ந்து தியானம் செய்துகொண்டிருக்கையில், இன்னொரு பிராமமணன் வந்து குருவின் வேலையாளை நோக்கி, “அடே! என்னுடைய பாதரக்ஷை அங்கிருக்கிறது. போய் எடுத்து

வா" என்றான். குரு சொல்லியிருக்கிற வார்த்தையின் படி, இந்தச் சக்கிலியன் பதில் சொல்லாமலிருந்தான். பிராம்மணன் அடுத்தடுத்துச் சொல்லியும் இவ்வேலைக் காரன் கேட்காம லிருநதபடியால், அவன் கோபங் கொண்டு, "அடே! நீ சக்கிலியனா? பிராம்மணன் சொல் லும் வார்த்தையைக் கேட்கக்கூடாத கர்வம் எங்கிருந்து உனக்கு வந்தது? உன் பெயா என்ன?" என்று கேட் டான். இதைக் கேட்டதும், சக்கிலியன் நடுநடுங்கிப் போய், "சுவாமி, என்னைக் கண்டுபிடித்து விட்டீர்கள். நான் இனிமேல் இங்கிருக்கக்கூடாது" என்று சொல்லிக் கொண்டு ஓட்டம் பிடித்தான். இதைப்போல், மாயையை இன்னதென்று அறிந்துகொண்டால், அது உடனே வில கிப்போய்விடும்.

54. நாரதரும் மாயையும்

மாயையை அறிய முடியாது ஒரு சமயம், நாரதர் சர் வேசுவரனைப் பார்த்து, "சுவாமி! முடியாத காரியத்தை முடிக்கவல்ல தங்களுடைய மாயையை எனக்குச் சிறிது காட்டியருளவேண்டும்" என்றார். ஆகட்டும் என்று சர் வேசுவரன் சொல்லிச் சில நாள்களுக்குப்பின், நாரத ருடன் பிரயாணப்பட்டார். கொஞ்சதூரம் சென்றதும சர்வேசுவரனுக்குத் தாகம் எடுத்தது. சிரமம் அதிகமா கியபடியால், அவர் கீழே உட்கார்ந்துகொண்டு, நாரதரை நோக்கி, "நாரதா! எனக்குத் தாகம் அதிகமாக இருக் கிறது; எங்கிருந்தாவது கொஞ்சம் ஜலம் கொண்டுவா" என்றனர். நாரதர் ஜலத்தைத் தேடிக்கொண்டு புறப்பட் டுப்போனார்.

சமீபத்தில் ஓரிடத்திலேயும் ஜலம் அகப்படாதபடி யால் நாரதர் வெகுதூரம் சென்றனர். அங்கு ஆறு ஒன்று ஓடுவதுபோலத் தெரிந்தது. அவ்விடத்தை யடைந்தபோது, அங்கு ரூபலாவண்யங்களில் நிகரற்ற ஒரு நங்கை உட்கார்ந்திருப்பதை நாரதர் கண்டு உடனே அவள் அழகில் ஈடுபட்டுவிட்டார். நாரதர் சமீபத்தில்

வந்தவுடன், அவள் இவரை இன்சொல்லால் அழைக்கத் தொடங்கினள். அதிசீக்கிரத்தில் இருவரும் ஒருவர்மீ தொருவர் காதல் கொண்டனர். ஆகவே, நாரதர் அவ ளுடன் கூடி இல்லறவாழ்வை நடத்தத் தொடங்கினர். காலக்கிரமத்தில், அவளுக்கு நாரதர் மூலமாக அனேகம் குழந்தைகள் பிறந்தன. இப்படி நாரதர் மனைவி மக்க ளுடன் இன்பமாய் காலம் கழிக்கையில், தேசத்தில் கொடிய நோய் ஒன்று தலைப்பட்டு, மூலை முடுக்குகளி லெல்லாம் மரணத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தது. அப்போது அவ்விடத்தை விட்டுவிட்டு வேறிடத்துக்குப் போகலாமென்று நாரதர் யோசித்தனர். அவருடைய மனைவியும் இதற்கிணங்கி, குழந்தைகளின் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டனள். வழி யில் ஓர் ஆற்றுப்பாலத்தின் மீது இவர்கள் சென்றபோது கரைபுரண்டு வந்த வெள்ளத்தில் இவர்களுடைய குழந்தை கள் எல்லாம் அடித்துக்கொண்டு போகப்பட்டன. நாரத ருடைய மனைவியும் ஆற்றில் மூழ்கிப்போய்விட்டாள். துக்கத்தில் மூழ்கிய நாரதர், ஆற்றங்கரையில் உட்கார்ந்து கொண்டு வெகுவாகப் பிரலாபித்து அழத் தொடங்கினர். அந்த சந்தர்ப்பத்தில், சாவேசுவரன் தோன்றி, "நாரதா! ஜலம் எங்கே? நீ ஏன் அழுது கொண்டிருக்கிறாய்?" என்று கேட்டார். ஈசுவரனைக் கண்டதும் நாரதருக்குத் தயக்கம் உண்டாகியது. அப்பால் அவர் எல்லாவற்றை யும் தெரிந்துகொண்டு, "பிரபோ! உமக்கு ஒரு நமஸ் காரம்; உமது ஆச்சரியமான மாயைக்கும் ஒரு நமஸ் காரம்" என்று சொல்லி வணங்கினர்.

55. ஆட்டுப்புலி காட்டுப் புலியானது

ஒரு காலத்தில் பெண் புலியொன்று ஓர் ஆட்டுக் கூட்டத்தின்மீது பாய்ந்தது. அப்போது, அப்புலி பூர்ண கர்ப்பமாகவிருந்தது. ஆடுகளின் மீது பாய்ந்த வேக அதிர்ச்சியினால் ஒரு குட்டியை ஈன்று உயிரை விட்டது. குட்டித் தப்பிப் பிழைத்து, ஆட்டுக் கூட்டத்தினிடையே

வாழத் தலைப்பட்டது. புலங்களில் ஆடுகள் மேயும்போது, புலிக்குட்டியும் அவ்வாறே செய்யும். ஆடுகள் கத்தினால் புலிக்குட்டியும் அப்படியே கத்தும். காலக்கிரமத்தில் இந்தக் குட்டி முதிர்ந்த புலியாகியது. அப்போது ஒரு நாள் வேறொரு புலி, இந்த ஆடுகளினிடையே பாய்ந்த போது, ஆட்டுச் சுபாவத்தையுடைய புலியைக் கண்டது. உடனே, அந்தப் புதிய புலி, இதைத் துரத்திச் சென்று கழுத்தைப் பற்றிப் பிடித்தது. பிடிபட்டதும் இது ஆட்டைப்போலக் கத்தியது. அப்பால் அந்தப் புலி இந்தப் புலியை ஒரு குளக்கரைக்கு இழுத்துக் கொண்டுபோய், தண்ணீரில் அதன் நிழலைக் காட்டி, "இதோ பார்; என் உருவமும் உன் உருவமும் ஒரேமாதிரியாக உள்ளன. நீயும் என்னைப்போல ஒரு புலிதான். இந்த மாமிசத்தைத் தின்னு" என்று சொல்லி, ஒரு துண்டம் மாமிசத்தை அதன் வாயில் திணித்தது. முதன்முதலில் இந்த ஆட்டுப் புலி அதைத் தின்னமாட்டேனென்றது. அது ஆட்டைப் போலக் குரலிட்டு, தான் ஓர் ஆடெனவே சொல்லிற்று. அப்பால், அது ரத்தச் சுவையைக் கொஞ்சம் அறிந்ததும், உள்ளே மறைந்துகிடந்த புலிச் சுபாவம் தலையெடுக்க, மாமிசத்தைத் தின்னத் தொடங்கியது அப்பால் அந்தப் புலி, "நீயும் என்னைப் போன்றவன் என்பதை இப்போது தெரிந்துகொண்டாயல்லவா? இனி என்னோடு கூடக் காட்டுக்கு வா" என்று சொல்லி அழைத்துப்போயிற்று. இது போல ஒருவனுக்குக் குருவினுடைய அருள் இருந்தாலல் பயமே இல்லை. அந்தக் குரு உன் கண்களைத் திறந்து, நீ யார் என்பதை, வாஸ்தவத்தில் உனது ஆத்மா இன்னதென்பதைச் சொல்லுவார்.

56. அரசனை அறிந்துகொண்டவழி

ஆத்மவிசாரம் செய்வதால் மனம் பரிபூர்ணமான சாந்தியையடையும் நிலைமையில் பரப்பிரம்மம் தோன்றும்.

ஒரு மனிதன் ராஜாவைக் காண எண்ணினான். ராஜாவோ ஏழு வாசற்படிகளுக்கப்பால் அரண்மனையின்

உள்ளே வாழ்ந்தனன். அம்மனிதன் அரண்மனைக்கு வந்து, முதல் வாசலண்டை படாடோபத்துடனும் பரிவாரங்களுடனும் ஒருவன் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டான். கண்டதும் தன் துணைவனிடம், "இவன்தான் ராஜாவோ?" என்று கேட்டான். துணைவன் சிரித்துக்கொண்டு "இவன் அல்லன்" என்றான். அப்பால் அவன் இரண்டாவது மூன்றாவது, நான்காவது, ஐந்தாவது, ஆறாவது, வாசல்களையும் தாண்டினான். ஒவ்வோரிடத்திலும் படாடோபம் ஜாஸ்தியாகவே இருந்தது. உள்ளே போகப்போக, அழகும் காம்பீர்யமும் அதிகமாகவே விளங்கின. ஒவ்வொரு வாசற்படியிலும் உட்கார்ந்திருந்தவனை அரசன்தானோ என்று இவன் கேட்ட வண்ணமாகவே இருந்தனன். ஆனால், அவன் ஏழாவது வாசற்படியைக் கடந்து சென்று அரசனை நோக்கி நேரில் கண்டபோது, "இவன்தான் அரசனோ?" என்ற கேள்வி கேட்க வேண்டிய அவசியமில்லாதிருந்தது. அரசனுடைய அளவற்ற காம்பீர்யத்தைக் கண்டதும் இவன் ஆச்சரியத்தால் மௌனமுற்றான். பெருமை படைத்த அரசன் முன்னர்தான் நிற்பதாகவே அவன் உடனே தனக்குள் நிச்சயங்கொண்டான்.

IX

கடவுளைக் காணல்

57. பொன் வளையலணிந்த விதவை

ஈசுவர பக்தியிலும் கற்பிலும் சிறந்த ஒரு ஸ்திரீ இருந்தாள். தன் புருஷனுக்கும் குழந்தைக்கும் அவள் மிகுந்த பிரியத்துடன் பணிவிடை செய்தபோதிலும் ஈசுவரனிடத்தில் திடமாகச் செலுத்திய மனமுடையவளாக விருந்தாள். அவளுடைய புருஷன் இறந்து, கர்ம காரி

யங்கள் முடிந்த பிறகு, அவள் தன் கையில் தரித்திருந்த கண்ணாடி வளையல்களை உடைத்தெறிந்து அவைகளுக்குப் பதிலாகப் பொன்வளையல்களை அணிந்து கொண்டாள். இவளுடைய விபரீதமான நடத்தையைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்த ஊராருக்கு, "இதுவரையில் எனது கணவரின் சரீரம் கண்ணாடி வளையலைப் போல உடைந்துபோகும் சுபாவத்தைப் பெற்றிருந்தது. அந்த நசிக்கக்கூடிய சரீரம் போய்விட்டது. இப்போது அவர் எல்லாவிதத்திலும் பரிபூரணராயும் மாறாத சுபாவமுடையவராயும் இருக்கிறார். அவருடைய சரீரம் இனிமேல் அழியாது. ஆதலால்தான், அழிந்துபோகக்கூடிய கண்ணாடி வளையல்களுக்குப் பதிலாகச் சாசுவதமான சுபாவமுள்ள பொன் வளையல்களைத் தரித்துக்கொண்டேன்" என்று அவள் பதில் சொன்னாள்.

58. பிதாவை மிஞ்சிய பிள்ளை

ஒரு சமயம் தக்ஷிணேசுவரத்துக்கு, பிதாவும் மகனுமான சாதுக்கள் இருவர் வந்தனர். மகனுக்கு உண்மையான ஞானம் வந்திருந்தது. பிதாவுக்கு அந்த ஞானம் வரவில்லை. அவ்விருவரும் பரமஹம்ஸர் இருந்த அறையில் உட்கார்ந்து அவருடன் சல்லாபம் செய்து கொண்டிருந்தனர். அத்தருணத்தில், ஒரு சிறிய பாம்பு, ஒரு புற்றிலிருந்து கிளம்பி வந்து, மகனைக் கடித்துவிட்டது. அதைக் கண்ட பிதா, வெகுவாகப் பயந்துபோய், பக்கத்திலுள்ளவர்களைக் கூப்பிடத் தொடங்கினார். பையனோ கொஞ்சங்கூட சஞ்சலப் படாமல் உட்கார்ந்திருந்தான். இது பிதாவுக்கு இன்னும் மனக் கலக்கத்தைக் கொடுத்தது. "ஏன் கலங்காமல் உட்கார்ந்திருக்கிறாய்?" என்று பிதா கேட்க, பையன் சிரித்துவிட்டு, "பாம்பு எது? அது யாரைக் கடித்தது?" என்று சொன்னான். சர்வமும் ஒன்று என்பதை அவன் அறிந்துகொண்டிருந்தபடியால், பாம்புக்கும் மனிதனுக்கும் யாதொரு வித்தியாசத்தையும் காணவில்லை.

59 சங்கரரும் சண்டாளனும்

மாடடிக்குமிடத்திலிருந்து ஒரு பறையன், தன் கழுத்தில் வைத்த காவடியின் இரு பக்கங்களிலும் தொங்கவிட்ட கூடைகளில் மாமிசத்தைக் கொண்டு வந்தான். வரும் வழியில் அவன், ஆற்றுக்குப் போய் ஸ்நானம் செய்து திரும்பிய சங்கராசாரியாரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. தற்செயலாய் அவன் தவறி அந்த மஹான்மேல் பட்டுவிட்டான். உடனே சங்கரர் அவன் மீது கோபங்கொண்டு, "அடே சண்டாளா! நீ என்மேல் பட்டுவிட்டாயே" என்றார். அதற்குப் பறையன், "சுவாமி! நான் தங்கள் மீது படவுமில்லை, தாங்களும் என்மீது படவில்லை. தங்கள் ஆத்மாவானது சரீரமா, மனமா, புத்தியா? இவைகளில் எது? தாங்கள் யார்? எனக்குச் சொல்லுங்கள். இந்த உலகமானது எந்த ஸத்வ, ரஜஸ், தமஸ் என்ற முக்குணங்களால் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அவை ஒன்றனோடும் உண்மையான ஆத்மா சம்பந்தபபட்டிருப்பதில்லை என்பதைத் தாங்கள் தெரிந்துகொண்டிருப்பீர்களே" என்றான். சங்கரர் வாய் பேசாது நின்று விழிக்கலானார்.

60. 'சியாமா என்பவள் யார்?'

"நான் யார்" என்ற ஞானத்தை உபதேசம் செய்யும் எண்ணத்துடன் ஒரு சாது, தனது சிஷ்யனை ஒரு மனோஹரமான உதயானவனத்தில் விட்டுச் சென்றார். அவர், சில நாட்கள் சென்றபின் அங்கு வந்து, "குழந்தாய்! உனக்கு ஏதாவது தேவையிருக்கிறதா?" என்று கேட்டார். அவன் விருமபியபடியே, அவர் சியாமா என்ற பெயருள்ள ஒரு கட்டழகியை அவனுடன் இருக்கச் செய்து வேண்டியளவு மாமிசாதிகளைப் புசிக்கும்படிச் சொல்லிப் போனார். வெகு நாள் சென்றபின் அவர் மறுபடியும் வந்து, முன் போலவே அவனுக்கு இன்னும் ஏதாவது வேண்டுமா என்று கேட்டார். "சுவாமி! எனக்கு ஒன்றும் வேண்டாம்; தங்கள் கிருபையால் நான் திருப்தி

யடைந்தவனாக விருக்கிறேன்," என்றான் சிஷ்யன். அப்பால் அந்த சாது, அவ்விருவரையும் கூப்பிட்டு, சியாமாவின் கைகளைச் சிஷ்யனுக்கு காட்டி, "இவைகள் என்னவென்று சொல்வாயா?" என்று கேட்டார். "ஏன், அவைகள் சியாமாவின் கைகள்" என்று சிஷ்யன் பதில் சொன்னான்.

"இது என்ன?"
"சியாமாவின் மூக்கு."
"இவை என்ன?"
"சியாமாவின் கண்கள்."

இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே போகையில், "நான் ஒவ்வொன்றையும் சியாமாவினுடையது, சியாமாவினுடையது என்று சொல்லிக்கொண்டே வருகிறேன். ஆனால் இந்த சியாமா யாரோ?" என்ற எண்ணம சிஷ்யனுடைய மனத்தில் உதித்தது. அவன் தடுமாறிய மனத்தனாய், குருவைப் பார்த்து, "சுவாமி! இந்தக் கண் காதுகளையுடைய சியாமா யார்?" என்று கேட்டான்.

"இந்த சியாமாவைப்பற்றி நீ தெரிந்து கொள்ள விரும்புவாயானால் என் பின்னால் வா, உபதேசிக்கிறேன்," என்று சொல்லி சாது அவனை அழைத்துக்கொண்டு போய் உப[illegible]

61. வேதம் கற்ற இரு பிள்ளைகள்

ஒரு மனிதனுக்கு இரண்டு குமாரர்கள் இருந்தனர். தகுந்த வயது வந்ததும் அவன் அவ்விரு குமாரர்க்கும் உபநயனம் செய்து வைத்து, வேதாத்தியயனம் செய்யும்படி ஒரு குருவினிடம் ஒப்புவித்தான். நெடுநாள் கழித்து, அக்குமாரர்கள் அத்தியயனத்தை முடித்த பின் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தான். தகப்பனார், அவர்களைப் பார்த்து, 'நீங்கள் வேதாந்தம் கற்றிருக்கிறீர்களா?' என்று கேட்டார்.

குமாரர்கள், "படித்திருக்கிறோம்" என்றனர். 'அப்படியானால் பிரம்மம் எப்படிப்பட்டதென்பதைச் சொல்

லுங்கள்' என்றார் பிதா. மூத்தகுமாரன், வேதங்களி லின்றும் வேறு சாஸ்திரங்களினின்றும் அநேக மேற் கோள்களை எடுத்துக்கூறி, "அப்பா! அது மனோ வாக்குக்கு எட்டாதது. இன்னின்ன மாதிரி இருப்பது. அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும்" என்று சொல்லி, பின் னும் சில ஆதாரங்களை எடுத்துக்கூறி முடித்தான்.

"குழந்தாய்! நீ பிரம்மத்தை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டவன் போலத்தான் இருக்கிறாய். இனி நீ உன் காரியங்களைக் கவனிக்கலாம்" என்று பிதா சொல்லி விட்டு, இளையவனைப் பார்த்து அதே கேள்வியைக் கேட் டார். ஆனால் அவன் பதில் சொல்லவில்லை. பதில் சொல்லப் பிரயத்தனப்படவுமில்லை. உடனே அவனுடைய பிதா," அப்பா! நீ அறிவிப்பதுதான் சரியானது. அந்த ஸ்வரூபியைப் பற்றி ஒன்றும் விவரித்துச் சொல்ல முடி யாது. சொல்லத் தொடங்கினால் அளவற்றதற்கு அளவை யும், நித்யத்துக்கு அநித்யத்தையும், ஸம்பந்தமற்றதற்கு ஸம்பந்தத்தையும் சங்கல்பிக்கவேண்டி யிருக்கிறது. நீ ஒன்றும் சொல்லாமல் மௌனமாகவிருந்ததே அநேக மாயிரம் ஆதாரங்களை எடுத்துக் காட்டியதற்கு மேலா கும்" என்றார்.

62. படிக்கப் படிக்க விளக்கம்பெற்ற பண்டிதன்

வித்வானான பிராம்மணன் ஒருவன் விவேகியான ஓர் அரசனிடம் சென்று, "மகாராஜாவே! நான் வேத சாஸ்திர விற்பன்னன். தங்களுக்குத் திவ்ய கிரந்தமான பாகவதத்தைச் சொல்லலாமென்று வந்திருக்கிறேன்," என்றான். பிராம்மணனைக் காட்டிலும் விவேகமுள்ள அவ்வரசன், பாகவதத்தைச் செம்மையாகப் படித்த ஒருவன் தனது ஆத்மாவைப்பற்றி மென்மேலும் அறிந்து கொள்ள முயற்சி செய்வானே யொழிய, ராஜ ஸபையில் கண்ணியத்தையும் செல்வத்தையும் பெற விரும்பமாட்டா னென்று நினைத்து, பிராம்மணனை நோக்கி, "சுவாமி,

தாங்கள் இன்னும் பாகவதத்தை நன்ருகப் படிக்கவில்லை யென்று தோன்றுகிறது. மறுபடியும் படித்து நன்ருகத் தெரிந்துகொண்டு வந்தால் நான் தங்களுக்குச் சிஷ்யனுவேன்,'' என்ருன். "இத்தனை வருஷங்களாக நான் பாகவதத்தைப் படித்து வந்திருக்க, இந்த அரசன் மதியீனமாய் என்னைப் படிக்காதவன் என்று சொல்லிவிட்டானே'' என்று தன்னுள் எண்ணிக்கொண்டு திரும்பிப்போன பிராமமணன் தன் வீட்டுக்குச் சென்று, மறுபடியும் ஒரு தரம் பாகவதத்தைப் படித்துவிட்டு, ராஜஸமூகத்துக்கு வந்தான். மறுபடியும் அரசன் முன் சொன்னபடியே சொல்லிப் பிராம்மணனைத் திருப்பி யனுப்பினுன். பிராம்மணனுக்கு விசனம் வந்தது. ஆனுல் அரசன் இப்படிச் சொன்னதற்கு ஏதோ ஒரு காரணம் இருக்கவேண்டுமென்று நினைத்து, மறுபடியும் வீட்டுக்குச் சென்று, மனதை ஒருமிக்கச் செய்து, ஏகாந்தமாய் ஓர் அறையில் உட்கார்ந்துகொண்டு பாகவதத்தை வெகுகவனமாகப் படிக்கத் தொடங்கினுன் படிக்கப் படிக்க அதன் ரகஸியமான பொருள்கள் புத்தியில் தெளிவாய்ப் படவே, செல்வம், கண்ணியம், ராஜ ஸன்மானம், கீர்த்தி இவைகளைத் தேடிப் போகும் ஆசை அவனுடைய திருஷ்டியிலிருந்து மறைநது போய்விட்டது. அந்தத் தினம் முதல் அரசனிடம் போகவேண்டு மென்ற எண்ணம் நீங்கி, திட சித்தனுய், ஈசுவர சேவை செய்து பரிபூரணனுக வேண்டுமென்று தியானத்தில் அமர்ந்து விட்டான். கொஞ்சக் காலத்துக்குப் பிறகு, அரசனுக்கு இநதப் பிராமணனுடைய நினைவு வர, அவன் எப்படி யிருக்கிருன் என்று பார்க்க வெண்ணி அவன் வீட்டுக்குச் சென்ருன். பிராமமணன் ஈசுவர கடாக்ஷம் பெற்று விளங்குவதைக் கண்ட அரசன் அவன் பாதங்களில் வீழ்ந்து, "சுவாமி! தாங்கள் சாஸ்திரங்களின் பொருளை இப்போது நன்ருக அறிந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஏழையின் பேரில் கிருபை கூர்ந்து அடியேனைச் சிஷ்யனுக அங்கீகரிக்க வேண்டும'' என்று பிரார்த்தித்தான்.

63. அடியுண்ட ஞானி

ஒரு கிராமத்தில் ஒரு மடம் இருந்தது. அம் மடத்திலிருந்த சந்யாஸிகள் தினந்தோறும பிக்ஷா பாத்திரத்தை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே பிக்ஷைக்காகப் போவதுண்டு. ஒரு நாள் ஒரு சந்யாஸி அப்படிப் போகும் போது, ஏழைக் குடியானவன் ஒருவனை ஒரு மிராசுதாரன் கடுமையாக அடிப்பதைக் கண்டார். தயாளுவாகிய அந்த சாது, குடியானவனை அடிப்பதை நிறுத்த வேண்டுமென்று மிராசுதாரனைக் கேட்டுக்கொண்டார் கோபத்தால் தன்னை மறந்த மிராசுதாரன் உடனே, சாதுவின்மேல் பாய்ந்து அவரையும் அடி அடியென்று அடித்துவிட்டான். அதனால் அவர் பிரக்ஞையற்றுத் தரையில் விழுந்துவிட்டார். இவருடைய நிலைமையைக் கண்ட மனிதன் ஒருவன் மடத்துக்கு ஓடிப்போய் நடந்த சங்கதிகளைச் சொன்னான். அங்கிருந்த மற்ற சந்யாஸிகள் உடனே அவர் விழுந்துகிடக்குமிடத்துக்கு ஓடி வந்து, அவரைத் தூக்கியெடுத்து மடத்துக்குக் கொண்டுபோயினர்; என்றாலும், அவருக்கு நெடு நேரம் வரையிலும் பிரக்ஞை வரவில்லை ஆதலால் மற்றைய சாதுக்கள் கவலையும் துக்கமுங் கொண்டு, அவருக்குக் காற்று வரும்படி விசிறி, முகத்தைக் குளிர்ந்த ஜலத்தால் துடைத்து, வாயில் பாலை வார்த்து, பிரக்ஞை வருவதற்கான சைத்தியோபசாரங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தனர். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவருக்குத் தம் நினைவு வரத் தலைப்பட்டது. அவர் கண்ணைத் திறந்து மற்றைய சந்நியாஸிகளைப் பார்த்ததும், அவர்களில் ஒருவர் அவருக்குத் தம் சகாக்களை அறிந்துகொள்ளக்கூடிய நல்ல ஞாபகம் வந்து விட்டதா என்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டி, "மகராஜ், இப்போது தங்களுக்குப் பால் வார்த்துக்கொண்டிருப்பது யார் என்று தெரிகின்றதா?" என்று கேட்டார். அதற்கு அந்தச் சாது "தம்பி, எவன் என்னை அடித்தானோ அவனேதான் இப்போது பால் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான்" என்று பதில் சொன்னார்.

ஈசுவர சைதன்யத்தை அடைந்து நன்மை தீமை பாப புண்யம் இவைகளைக் கடந்து நின்றாலொழிய இப்படிப்பட்ட ஆத்ம சொரூபம் ஸித்தியாகாது.

64. 'சங்கூதும் சங்கரன்'

முன்னொரு காலத்தில் ஒரு கிராமத்தில் பத்மலோசனன் என்ற இளைஞன் ஒருவன் இருந்தான். கிராமத்தார்கள் அவனை "பொடோ" என்று விளையாட்டுப் பேரிட்டழைப்பது வழக்கம். அக்கிராமத்தில் பழையதாய் இடிந்த கோவில் ஒன்றிருந்தது. அதனுள் பூஜாவிக்ரகம் இல்லை. கோவில் முழுவதிலும் புல் பூண்டுகள் நிறைந்து, பக்ஷிகளுக்கும் வௌவால்களுக்கும் வாசஸ்தானமாகவிருந்தது. ஒரு நாள் சாயந்தரம், திடீரென்று அந்தப் பாழடைந்த கோவிலிலிருந்து மணியோசையும் சங்கத்வனியும் வருவதை ஜனங்கள் கேட்டு, பக்தர் ஒருவர் புதிதாக விக்ரஹப் பிரதிஷ்டை செய்து ஆராதனம் செய்கிறார் என்று எண்ணி புருஷர்கள், ஸ்திரீகள், குழந்தைகள் அனைவருமாக வெகு ஆவலுடன் கோவிலை நோக்கி ஓடினர். அவர்கள் கோயில் வாசலில் கூப்பிய கையினராய் உள்ளிருந்து வரும் ஆராதனைச் சப்தத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு மூர்த்தியைத் தரிசிக்க ஆவலுடையவராய் நின்றனர். அப்படி நின்றவர்களுள் ஒருவன் மற்றையோரைக் காட்டிலும் அதிக ஆசையுடையவனாகி, கதவுகளின் இடுக்குவழியாகக் கோவிலுக்குள்ளே நோக்கினான். மணியை அடித்துச் சங்கநாதம் செய்தவன் 'பொடோ' என்பதை அவன் தெரிந்து கொண்டதும் அவனுக்குண்டான ஆச்சரியத்துக்கு அளவில்லை. கோவில் தரை பழையபடியே அசுத்தமாகவிருந்தது. ஆராதனத்துக்கு மூர்த்தியுமில்லை! "அடே 'பொடோ!' உள்ளே விக்ரஹம் இல்லை. கோயிலைக் கூட்டிப் பெருக்கிச் சுத்தமாக்கவும் நீ சிரமப்படவில்லை. இரவும் பகலும் பதினொரு வௌவால்கள் கூச்சலிடுகின்றன. அடே, சங்கை ஊதி, இப்படி நீ ஆரவாரம் செய்ததெல்லாம் வீணாயிற்றே!" என்று அவன் சொன்னான்.

அதுபோல, உனது உள்ளமாகிய கோவிலில் ஈசுவர னுடைய திவ்ய விக்ரகத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்ய நீ விரும்புவாயானால்—அதாவது அவ்வீசுவரனை நீ தெரிந்து கொள்ளப் பிரியப்படுவாயானால்—வீணைகச் சங்கை மட்டும் முழக்குவதில் என்ன பிரயோசனம்? முதலில் உன் உள் ளத்தைத் தூய்மையாக்கிக்கொள். அது தூய்மை படைந் தால் ஈசுவரன் தானே அங்கு வந்து வசிப்பான். அசுத்த மானவிடத்தில் ஈசுவர விக்ரஹத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்ய முடியாது. மேல் சொன்ன பதினொரு வெளவால்களும் பதினொரு இந்திரியங்களைக் குறிக்கின்றன. (ஞானேந் திரியம் ஐந்து, கர்மேந்திரியம் ஐந்து, மனம் ஒன்று.) முதன் முதலில் உன்னுள்ளேயே மூழ்கி மணிகளைப் பெறு வாயாக. அப்பால் மற்றவை. முதலில் உன் இதயத்தில் மாதவனைப் பிரதிஷ்டை செய்துகொள். அப்பால் பிர சங்கம், பிரசாரம் இரண்டையும் வேண்டிய மட்டும் நீ கைக்கொள்ளக் கூடும்.